

■ Шок!

«КОЛИ ВОНО ЗАПРАЦЮЄ, ТО МИ ПОБАЧИМО...»

Ці слова у заголовку статті без корвалолу читати не можна, бо вони належать людям, які в Україні відповідають за ... медичну реформу **с.10**

■ У номер!

РУШНИЦЯ В РУКАХ ПІДЛІТКА ЗРОБИЛА ЙОГО ВБИВЦЮ

14 січня ввечері від вогнепального поранення помер 16-річний житель Володимира-Волинського

Анна ПАВЛОВСЬКА

На місце події одразу ж виїхали керівництво волинської поліції та слідчо-оперативна група. Правоохоронці попередньо з'ясували, що того дня близько 17-ї години 15-річний підліток за місцем проживання під час необережного поводження із рушницею свого батька вистрілив у голову ровеснику. Від отриманих травм потерпілий помер на місці пригоди. Мисливська рушниця «ИЖ 17» не була зареєстрована у встановленому законом порядку.

За фактом недбалого зберігання зброї, що спричинило загибель людини, слідчі внесли відомості в Єдиний реєстр досудових розслідувань за ст. 264 Кримінального кодексу України. Санкція статті передбачає покарання у вигляді обмеження волі на строк до трьох років або позбавлення волі на той самий строк. ■

■ Слово — зброя!

Олег ЛЯШКО, народний депутат України, про необхідність перегляду угоди з Євросоюзом у зв'язку з набуттям із 1 січня чинності норми про заборону купувати молоко у селян:

Деякі «рожевошкі» виростили на українському молоці, а тепер змушують селян вирізати корів. Це дураком треба бути! Швейцарія не член ЄС через швейцарських корів... Я не хочу українську корову, як динозавра, бачити в музеї... Свиной при владі багато. Корів у селі мало. А треба зробити навпаки.

РЕКЛАМА

Збільшувальні окуляри-лупа на 160%

~~599 грн~~ **299 грн**

Часто в житті бувають ситуації, коли нам потрібно розглянути дуже маленькі деталі або предмети: дрібний шрифт на документах, чеках або марках, дрібні деталі або пристрій мікросхеми в електронних приладах, стібки на вишивці, нитки на канві, вузлики в в'язанні і т.д.

Зазвичай в таких випадках ми вдаємося до допомоги лупи. Хоча якщо потрібно працювати з дрібними деталями, це не дуже зручно, тому що не дає можливість працювати відразу двома руками. Адже в одній руці потрібно тримати лупу. В такому випадку краще використовувати окуляри "BIG VISION". Вони візуально збільшують предмети на 160 відсотків. До того ж обидві ваші руки будуть вільні.

Окуляри виготовлені зі спеціального прозорого пластика. Тому навіть якщо ви їх випадково упустите, вони залишаться цілими. Якість видимості в них відмінна. Всі деталі чіткі і ясні. Вам не доведеться більше напружувати зір.

Дизайн окулярів "BIG VISION" універсальний - він підходить як для чоловіків, так і для жінок. Конструкція дозволяє одягати їх і самостійно, і поверх ваших окулярів для зору.

Окуляри не вимагають ніякого особливого догляду. При забрудненні їх можна протерти м'якою тканиною або обполоснути водою.

(097) 683-84-57, (050) 303-75-07, (063) 691-57-45
Телефонуйте від 9:00 до 18:00

Акція діє до 16.02.2018 р. Доставка «Укрпоштою» (4-10 днів) та «Новою Поштою» (2-4 дні). Оплата під час отримання. Вартість доставки 35 грн за тарифами служб доставки. Обмін /повернення коштів протягом 14 днів з дня отримання.

Вітаємо!

13 січня відсвяткував 60-річний ювілей фундатор, засновник багатьох підприємств на Волині, меценат **Сергій Михайлович КОВАЛЬЧУК.**

Ваше життя – яскравий взірць для наслідування. Талант, помножений на щире любов до землі, рідного краю, на величезне бажання робити оточуючим добро, став запорукою вашої успішної підприємницької діяльності. Вам довіряють, до думки прислухаються, поважають і люблять.

Щирісердечно вітаємо з ювілеєм. Від усієї душі бажаємо невичерпної енергії, оптимізму, міцного здоров'я, тепла і підтримки друзів та колег, щастя, достатку і благополуччя, нових плідних досягнень у щоденній праці, а Всевишній хай дарує сили, багато, наповнених справами і земними радощами, років життя.

З повагою та шанобою колектив компанії «Укр-Петроль».

Вітаємо!

Завтра святкуватиме 50-річний ювілей агроном від Бога, вимогливий до себе й інших, енергійний працелюб, директор СГ ТОВ «Серпанок» Ківерцівського району **Олександр Ігорович ФЕДІНЧИК.**

Щиро вітаємо іменинника, бажаємо сили, здоров'я, натхнення й надалі вирощувати хліб, творити добро, досягати нових цілей та вести за собою інших. Нехай доля шле щастя та достаток, а віра, надія, любов будуть вірними супутниками на життєвому шляху.

Ми пишаємося, що працюємо разом із вами і досягаємо професійних висот. Ваші дії, вчинки — це вже перемога.

З повагою та найкращими побажаннями колектив СГ ТОВ «Серпанок».

Погляд

Сергій НАУМУК,
заступник головного редактора
газети «Волинь-нова»

НА ЕКСПОРТ... КОЛЯДКИ

Вечір перервав дзвінок у двері. Двоє хлопчаків просилися віншувати з Різдвом. Колядники в місті останнім часом трапляються дедалі рідше, тож ми радо запросили хлопців до хати

Білявий першим почав декламувати вірш про народження Ісуса. Нечітка вимова компенсувалася натхненним голосом і доброю пам'яттю (вірш був таки довгенький, а малий віншувальник ні разу не збився і не зам'явся). Потім підключився його товариш. Коли закінчив читати другого вірша (ого, думаю, який великий вступ!), я за дві секунди стояв в очікуванні власної колядки і лише тоді зрозумів, що віншування вже завершилося, кинувся діставати гроші і дякувати за привітання з Різдвом. Що ж, часи змінюються, от і колядники вже не співають, а декламують.

Зміни у відзначенні головного зимового свята торкнулися не лише співів, але й організації. Якщо колишні віншувальники йшли пішки від хати до хати, то нинішні їдуть мікроавтобусами. І навіть у сусідній країні. Тепер про це детальніше.

У білоруському Бресті живе чимало вихідців із Волині, бо свого часу працювали там і отримували житло. Тож родинні зв'язки між селами Ратнівщини чи Старовижівщини і давнім Берестям міцні. Курс «зайчика» на Поліссі знають не гірше за курс гривні, і в політиці Бацьки орієнтуються миттєво. Отож підприємливі жителі одного польського села цього року (втім, може й не вперше) їздили колядувати за кордон.

Схема така. Напередодні Різдва селяни обдзвонили білоруську рідню і домовилися, що приїдуть віншувати з Різдвом. Звісно, кожен корінний волинянин не проти почути вітання рідною мовою. Тож таку ініціативу сприйняли із захватом. Тим більше, що давні традиції поволі змінюються, а то й відмирають. І в наших містах дедалі рідше можна почути «Добрий вечір тобі, пане-господарю», а в білоруських тим більше. Тому українці мали вдячну публіку. А оскільки колядували «на церкву», то збрали непогане колядне. Заздалегідь домовилися і про ночівлю (чого ж їхати на один вечір, якщо Різдвяні свята тривають три дні, а ходити з колядою можна ще довше). Наступного дня — знову по родичах та знайомих. І знову: «Пане-господарю, дозвольте заколядувати!»

І ось після завершення епопеї мікроавтобус зі щасливими (певно, й прихмеліми — не без того, свято як-не-як) поліщукками потягся у бік кордону. Виходить, на експорт ми можемо поставляти не лише заробітчанин, але й колядки. І принаймні у Білорусі вони йдуть «на ура». ■

Пряма мова

Борис КУШНІРУК, економіст, про тих, хто в Україні грабує, і тих, кого грабують:

Одні вимагають надання їм можливості не платити податки за придбані за кордоном авто, інші — не платити податки при імпорті товарів. Треті вимагають, щоби держава повертала їм кошти, які вони вклали у сумнівні компанії. Четверті — незаконно вирубують ліс, а п'яті — незаконно видобувають бурштин. Усі вони хочуть одного — мати можливість грабувати державу. І значна частина нашого політикуму їх активно у цьому підтримує, маючи на увазі, що громадяни дозволять їм теж безкарно грабувати країну.

У програші залишаються самотні люди похилого віку та інваліди, які опинилися за межею бідності. Ті, хто практично не має можливості обікрати державу.

Доброго дня вам, люди!

Фото Юрія ФЕТІСОВА.

ВІКНО РУБРИКИ: а з волинянами колядував легендарний Олег Скрипка!

Два дні тривав в обласному центрі міжнародний етнофестиваль «Різдво у Луцьку», під час якого жителів обласного центру Волині та гостей міста вітали фольклорні колективи з Білорусі, Польщі та Литви. На Театральному майдані відбувалися святково-обрядові дійства, розваги, ярмарок.

У рамках фестивалю пройшла громадська акція «Спільна коляда». «На щастя, на здоров'я, на добро...» співали й віншували учасники дійства, й усі присутні. Їх привітали також представники обласної та міської влади, священнослужителі різних конфесій.

У різдвяній програмі взяли участь фольклорні гурти луцьких шкіл та були представлені етнопроект «Різдвяна майстерня», святковий ярмарок.

Особливою подією фестивалю стали віншування від зіркового гостя — відомого українського музиканта Олега Скрипки та Le Grand Orchestra. Прохолодна погода не стала на заваді, щоб насолодитися улюбленими піснями з репертуару гурту «Воплі Водоплясова», переспівами світових рок-балад та українських шлягерів..

СВІТ ДИТИНСТВА: на святковому вишколі і співали, і куховарили

До центральної бібліотеки для дітей завітали пластуни з Молодіжної організації станиця «Луцьк», які провели навчання новачків. Як і кожне свято, вишкіл мав чимало веселощів, забав, подарунків, пісень. Але все відбувалося в традиціях пласту. Звучали молитви за Україну, родину, мир і злагоду. Були конкурси, за якими уважно стежило почесне журі. Перший — на найшвидше одягання форми, а це потрібно зробити не тільки самому, а й допомогти товаришеві. Наступний конкурс — різдвяні пісні у виконанні кожного із загонів. Ще діти грали в гру, яка допомагала їм «знайти шлях», довірившись підказкам друзів зі своєї команди. Найвідповідальнішим змаганням було кулінарне. Усі команди на вишкіл власноруч виготовили «пряничкові» будиночки. Необхідно було розповісти членам журі про те, як над ними працювали, хто яку роботу в цьому процесі виконував. А ще під час презентації діти розказали легенду про те, звідки з'явилася традиція пекти такі солодкі смаколики. За результатами кожної із команд дісталися подарунки, якими вони щедро поділилися до спільного столу.

Про різдвяні забави розповіла Ніна Бочарова, директор Луцької міської центральної бібліотеки для дітей.

КУР'ЮЗИ: не тільки від п'янчуг іде шлейф...

До тролейбуса зайшла дівчина років двадцяти і внесла за собою сильний запах парфумів східних мотивів. У першу хвилину всі пасажери, які стояли чи сиділи поряд, його відчули, а чим далі — він ставав нестерпнішим, змішуючись з іншими, характерними для нашого громадського транспорту «пахощами».

— Мамо, чим то так смердить? — голосно, з дитячою безпосередністю запитало дівчатко років трьох, що сиділо попереду.

— Не знаю, — зізнано відповіла молода мама і почала готуватися до виходу біля дитячої поліклініки. На наступній зупинці покинула салон тролейбуса й носійка дратівливого запаху.

Нині дуже модна педагогічна теорія про те, що, виховуючи особистість, її ні в чому не треба обмежувати і дозволяти будь-яке самовираження. Загалом це правильно! Але ніколи, на мій погляд, не перестане бути актуальним поняття «люди серед людей». А це означає, що всяке самовираження повинне мати рамки і зупинятися там, де воно приносить незручності й прикрості іншим. І називається це архаїчно й банально: добре виховання, дотримання етикету.

Сонце сьогодні зійшло о 8.14, заїде о 16.42. День триває 8 годин 28 хвилин. Місяць у Козерозі. 28/29 дні Місяця.

Остання чверть 9 січня.

ІМЕНІННИКИ:

16 — Гордій, Павло, Жанна, Яна, Ірина, Ярина, Мелетій.

17 — Артем, Архип, Денис, Панас, Олександр, Зосим, Танасій.

МУДРІСТЬ: поетова

доля — то Слова

приволля...

Співом сніг пробивати

уперто,

А не грати лиш роль

солов'я —

Ось така твоя доля,

поете,

Ось і воля, й неволя твоя.

Василь ГЕЙ,

український письменник

(1942–2016).

АНЕКДОТ: так просто!

Семирічний синок до та-та-бізнесмена:

— Купи мені автомобіль!

— Ти ще замалий, щоб на ньому їздити.

— А ти купи з водієм!

ПОГОДА: нарешті

трохи засніжить

За прогнозом чергового синоптика обласного гідрометеоцентру Надії Голі, **сьогодні — мінлива хмарність, без опадів, на дорогах подекуди ожеледиця.** Вітер південно-східний, 7—12 метрів за секунду. Температура повітря по області — нуль — мінус 5, у Луцьку — 1 — 3 градуси морозу.

17-го — хмарно, часом сніг, мокрий сніг, місцями слабка ожеледь, на дорогах ожеледиця. Вітер південно-західний, 7—12 метрів за секунду. Температура повітря вночі — 1 — 6 градусів нижче нуля, вдень — від мінус 3 до плюс 2.

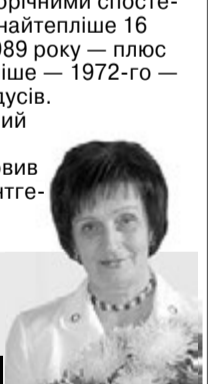
18-го — хмарно з проясненням, місцями невеликий мокрий сніг, на дорогах ожеледиця. Вітер західний, 7 — 12 метрів за секунду. Температура повітря по області вночі — від нуля до мінус 5, вдень — від мінус 3 до плюс 2.

За багаторічними спостереженнями, найтепліше 16 січня було 1989 року — плюс 9, найхолодніше — 1972-го — мінус 25 градусів.

Радіаційний фон учора в Луцьку становив 0,012 мілірентгена за годину.

Ведуча рубрики **Валентина ШТИНЬКО.**

Тел. 72-38-94

2018-й оголошено роком Музею Волинської ікони.

Цьогоріч заклад відзначить 25 років від дня створення. Він єдиний в Україні, який репрезентує самотню регіональну волинську школу іконопису XVI–XVIII ст. На сьогодні унікальна збірка музею нараховує понад дві тисячі пам'яток сакрального мистецтва, які дають змогу вивчати різноманітні аспекти художньої культури Волині XVI–XIX століть.

Рівненська лижниця Ольга Полюк стала єдиною українкою, яка виступила у третьому етапі Кубка світу з фрістайлу в Москві.

Але на подіум не піднялася, посівши 11 місце. Спортсменка повинна була разом із збірною України вирушити на збори в США, але у неї виникли проблеми з візою. Аби Ольга Полюк не залишалася без тренувань та змогла поборотися за очки для олімпійської ліцензії, тренерський штаб заявив її у змаганнях московського етапу Кубка світу.

РЕКЛАМА

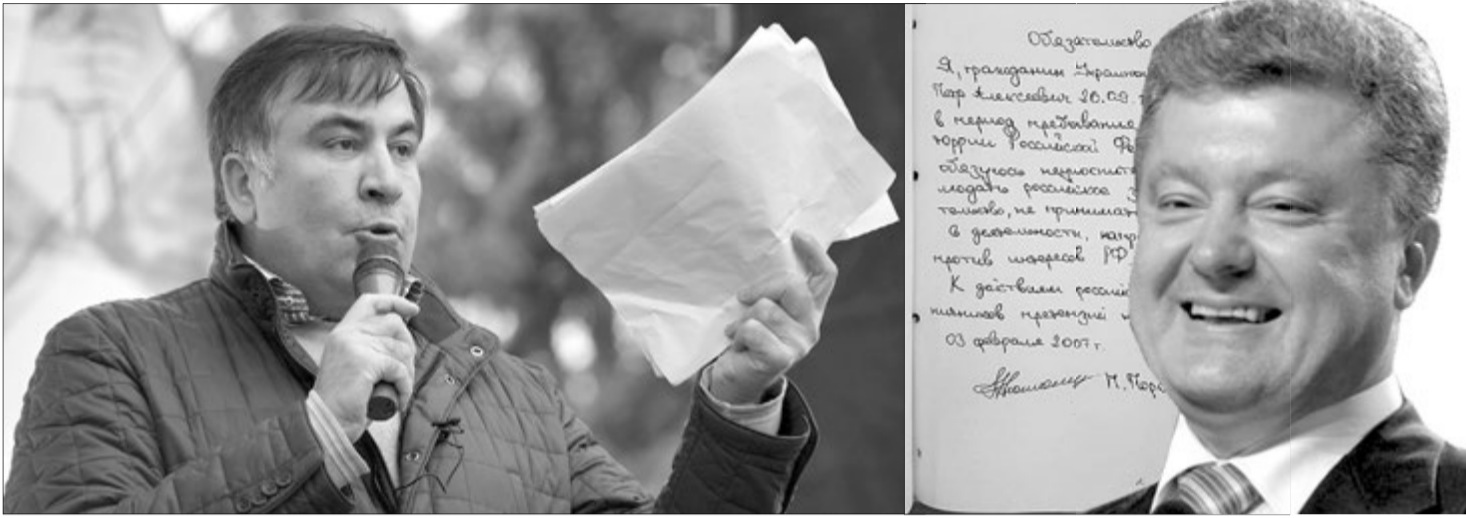
Продаємо смачні яблука різних сортів зі сховища,

ціни від 7 грн/кг

(с. Грибовиця, Іваничівський р-н).

Тел.: 0938420537, 0963842219.

■ Резонанс

«Добре ж ти, Міхо, своєю критикою підігруєш!»

10 років тому Росії. Однак, як стверджує Адміністрація Президента Олексія Порошенка одружився в Києві у вересні 2013 року, тому в нього у 2007-му... не було дружини. Тож у Порошенка ці «документи» називають «низькопробною підробкою і фейком».

Син Президента Олексій спробував пожартувати із ситуації: «Сьогодні був привід ще раз згадати приємні моменти в житті, — написав він. — Як усе почалося, коли вперше побачив свою майбутню дружину на лекції

«...Юліє Порошенку, дуже шкодую, що не зустрів тебе хоча б на 4 роки раніше, тому що кожен день з тобою — це щастя.»

«ЛИСТИ ПОРОШЕНКА ДО ФСБ»: «КОМПРОМАТ» НА КОРИСТЬ ПРЕЗИДЕНТА?

Близький до лідера «Руху нових сил» Міхеїла Саакашвілі грузинський телеканал «Руставі-2» оприлюднив нібито копії скандальних листів нинішнього глави Української держави до Федеральної служби безпеки Росії, датовані 2007 роком, коли той був народним депутатом. Чому «скандальних»? Бо у них Порошенко зізнається в усіх основних «гріхах», в яких його нині звинувачують опоненти. Що, власне, і викликає сумніви в їхній справжності...

Василь РОГУЦЬКИЙ

Теперішнього нашого гаранта у 2007 році не хотіли пускати до Росії, і він нібито оправдовується у листах, обіцяючи «не брати участі в діяльності, спрямованій проти інтересів РФ», а також заявляє, що «не має стосунку до антиросійської кам-

панії Ющенка». Навпаки — діє в інтересах Росії, адже займається «залученням крупних інвестицій, створює робочі місця для росіян». Крім цього, ще й ставить собі у заслугу, що є одним із засновників Партії регіонів! Здається, що в наступному реченні вже — так і бути — похвалиться офшорами по всьому

світу, і тоді буде повна явка з повинною.

До цього не доходить, натомість є інший компромат. У листах зазначається, що їхній автор регулярно відвідує Санкт-Петербург, де проживають «батьки дружини мого сина Олексія». Отже, невістка Порошенка — росіянка. Може й

не гріх, а на «грішок» потягне? Майже як з Ющенком: «А у вас дружина — американка!»

Але ця частина листів якраз найбільше вказує на ймовірну їхню брехливість чи, принаймні, часткову брехливість, бо не виключено, що Порошенко дійсно міг зобов'язуватись «поважати закони» формально дружньої

у 2011 році. І всі незабутні емоції та почуття... Юліє Порошенку, дуже шкодую, що не зустрів тебе хоча б на 4 роки раніше, тому що кожен день з тобою — це щастя».

Видання «Українська правда», яке першим в Україні передрукувало «сенсацію», попросило вибачення за те, що «у першій версії новини ми подали інформацію про листи Порошенка як факт». А на час проведення власного розслідування цієї «неоднозначної» справи автора новини навіть відсторонили від роботи.

Дивно, що правда, що до президентських виборів ще далеко, а війна компроматів уже стартувала. Певно, авторам «сенсації» важливіше було інше — вкотре збурити і так нервових українців. Бо коли емоції зашкалюють, то дуже важко розібратись, що головне, а що другорядне, де половина, а де зерно. ■

■ Пульс дня

Різанина у російській школі: 12 людей шпиталізовано

Вчителька та двоє підлітків перебувають у важкому стані

Трагедія сталася у школі № 127 міста Пермі. За однією з версій, до неї міг призвести конфлікт школярів у соцмережі. Двоє підлітків почали бійку на ножах і завалилися в клас до четвертокласників. Їх спробували втихомирити вчителька та інші учні, після чого почалася різанина. Один з ініціаторів бійки має проблеми з наркотиками, був відрахований зі школи. Другий хлопець — учень цього навчального закладу. ■

Папі Франциску погрожують: «Наступні бомби впадуть на твою сутану»

У Чилі напередодні його візиту відбулася серія нападів на католицькі храми

Зокрема, згоріло чотири церкви у столиці країни Сантьяго. На тротуарі перед однією з них злочинці залишили напис: «Єдина церква, яка несе світло, — та, що палає». Це пропагандистський слоган, який використовували анархісти під час громадянської війни в Іспанії у 1936–1939 рр. Біля двох підпалених храмів у Сантьяго знайдено листівки з погрозами на адресу глави Римско-католицької церкви Папи Франциска: «Наступні бомби впадуть на твою сутану».

У листівках також згадується автономія мапуче — корінного індіанського населення Чилі. В останні роки радикально налаштовані індіанські угруповання кілька разів підпалювали християнські, переважно католицькі церкви, щоб привернути увагу до боротьби за свої права і повернення земель, які їм колись належали. Зараз у Чилі проживає більше мільйона мапуче. ■

Поляки назвуть свої кораблі... «Тернопіль» та «Львів»

І заявляють: тут нема ніякої політики

Як зазначив директор Польського морського пароплавства Павел Бжезіцький, нові кораблі, які для Варшави буде Китай, отримують назви міст, які колись входили до складу Речі Посполитої. Зокрема, вже заплановано, що один із них буде називатися «Тернопіль», інший — «Львів», ще один — «Вільнюс». «Це гарні і ностальгічні назви. Ми хочемо, щоб ці кораблі називалися так, як колишні польські міста на східних прикордонних землях», — зазначив Бжезіцький. Політики цей пан у такому рішенні не вбачає. ■

Президент Франції виявився автором еротичного роману

Хоча тоді йому було лише 16 років

Майбутній президент Франції Еммануель Макрон в юному віці написав еротичний роман для своєї вчительки Бріджит, яка стала згодом його дружиною. Про це йдеться у біографії подружжя, яка побачить світ 17 січня. У книзі наводяться слова сусіда Макрона, який у 1993 році заробляв набором текстів. «Одного разу він попросив мене надрукувати триста сторінок книги, яку він тільки що написав. Це був сміливий роман, пікантний! Імена, звичайно, були вигаданими, але, думаю, він хотів висловити те, що відчував у той час», — заявив чоловік.

Еммануель Макрон одружився на Бріджит, яка викладала французьку мову в школі і вела театральний гурток, у 2007 році. Дружина президента Франції старша за нього на 24 роки. У пари немає спільних дітей, але Макрон всиновив сина і двох дочок дружини від першого шлюбу. ■

Співак Олег Винник уже давно не холостяк

Жінкою головного серцеїда країни є його бек-вокалістка

Про це «ТСН» розповіли односельчани співака з Черкащини. Сценічне ім'я начебто дружини Винника — Таюне. Хоча колишні сусіди й однокласники артиста кажуть, що звати її Таїсія Сватко. «Як неодружений, якщо вони сюди разом приїжджають! І картоплю вибирали, отут вони гуляли і до всіх віталися», — кажуть селяни. З жінкою Винник познайомився ще в училищі. А побралися на початку 1990-х років. За словами односельців, гуляли на два села.

Пізніше продюсер Олега Винника Олександр Горбенко звинуватив «1+1» у замовному сюжеті та заявив, що артист припиняє будь-яку співпрацю з телеканалом. ■

Ех, чехи, швидко ви забули 1968 рік...

У другий тур президентських виборів у Чехії, який відбувається 26–27 січня, вийшли чинний глава держави, відомий своєю радикальною проросійською позицією, «друг Путіна» Мілош Земан, а також колишній глава Академії наук Чехії Іржі Драгош

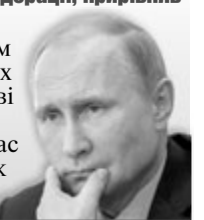
У першому турі Земан набрав 38,59% голосів, Драгош — 26,59%. Кандидат Павло Фішер набрав 10,23%. Він уже закликав своїх виборців не голосувати за одіозного популіста Земана.

До речі, на дільницю, де голосував Мілош Земан, увірвалася напівголена активістка Femen. Перед тим, як її скрутила охорона, українка вигукнула: «Земан — путінська шльондра!» Ця ж справедлива фраза була написана і у неї на грудях. Чеський суд уже встиг покарати жінку за витівку — її позбавили волі на рік умовно. ■

■ Прямая мова

Володимир ПУТІН, президент Російської Федерації, прирівняв Володимира Ульянова до святих:

Ось дивіться — Леніна поклали в мавзолей. Чим це відрізняється від мошей святих у православних чи всіх християн? Мені кажуть, що в християнстві немає такої традиції... Ну як же немає? На Афон їдьте, подивіться — там моші святих. Тобто, й у нас (має на увазі тіло Леніна у Кремлі. — Ред.) тут теж святі моші.

Репортаж із глибинки

Фото Олександра ДУРМАНЕНКА.

Снігами ще не засипало...

ЯКЕ ВОНО — ЖИТТЯ НА ХУТОРІ ЗА КІЛЬКА КІЛОМЕТРІВ ВІД ЄВРОСОЮЗУ?

«У Бабацях люди завжди були дружною родиною». Ці слова ми почули не раз, навідавшись на хутір, що належить до села Вишневі Любомльського району. І переконалися в цьому, зустрівшись із тими, хто, як сам каже, ніколи не розлучався з прадідівським куточком і віку тут доживає

Катерина ЗУБЧУК

«КОЛИ МЕНЕ ХРЕСТИЛИ, ТО БАТЬКИ СІМ ПАР КУМІВ ВЗЯЛИ, ЩОБ НІКОГО НЕ ОБРАЗИТИ»

Відразу скажу, що нам пощастило: перший заступник сільського голови Вишнівської сільради Галина Федончук, як виявилось, родом із Бабаців. І хоч лише три роки мала, як батьки побудувалися у Вишневі, все одно вважає себе бабацівською. Галина Карпівна стала нашим і попутником, і героєм публікації. Адаже ми зустріли людину, котра з особливим пієтетом ставиться до хутора, де зробила перші кроки, де закопана, як мовиться, її пуповина.

Свого часу від Вишнева до Бабаців облаштували дорогу. Але зараз, як попередила Галина Карпівна, вона вже розбита — ями такі, що не проїхати. Отож ми добиралися до хутора через сусіднє село Коцюри. Тим більше, що різниця у відстані — якихось два кілометри, то навіть ризикувати. Перший спогад нашої попутниці про те, що на хуторі Бабаці в 1964 році її хрестили. Ясно, про саму подію Галина Карпівна знає від тата і мами.

— Коли мене хрестили, — розповідає вона, — то було аж сім пар кумів. Мама з цього приводу говорила: «А ми не могли когось із сусідів не взяти за кумів. Це була б образа велика для тих, кого не покликали». Хуторяни жили дружно (до речі, у довіднику «Адміністративний територіальний поділ Волин-

ської області» Бабаці значаться як село. — **Авт.**). Коли в когось були хрестини чи весілля, то всі односельці сходилися. І якщо свіжина, то теж усі збиралися на шварку. Та й дітей гуртом допомагали доглядати, до себе забирали. Я маленькою по всіх хатах побувала. Коли ми вже жили у Вишневі, то бабацівці, вертаючись із Любомля, обов'язково заїжджали до нас і казали, пам'ятаю, мамі: «Ну дай Галю хоч на пару днів». Ще довго забирали мене в мої Бабаці. А вже

«З плачем залишали свої рідні місця бабацівці. Моїх батьків і мене, хоч мало там прожила, постійно тягнуло на хутір.»

підірши, я ходила до цих таких рідних мені людей — підлогу помію, генеральне прибирання влаштую.

А чому мешканці покидали свій хутір? З цього приводу Галина Карпівна каже:

— Найперша причина та, що далеко було дітям до школи. Тато прийняв рішення будуватися у Вишневі вже тоді, як мій старший брат до школи ходив, а дороги доброї не було. Батько переповідав не раз: «Вернеться додому забрюханій, з мокрими ногами. Я подивився на це і подумав, що за будь-яку ціну зроблю хату у Вишневі, бо інакше смарну дитину». А тато — сирота, тож не просто йому було

Галина Федончук і Ольга Сахарук, яка пам'ятає, як маленьку Галю хрестили в 1964 році.

братися за новобудову. Знаю, що з плачем залишали свої рідні місця бабацівці. Моїх батьків і мене, хоч мало там прожила, постійно тягнуло на хутір. Уже я була дорослою, то, пригадую, коли в когось із бабацівців гуляли весілля, кликали і нас. Усі ми були як з одної родини — хоч не по крові ця рідня, а за духом. І я на своє весілля всіх хрещених батьків кликала. Якщо хтось і не зміг прийти, то гостинці передавав. Мене завжди вражає, коли чую: «Це добра людина, бо з Бабаців».

На жаль, як сказала Галина Карпівна, батьківська хата на хуторі не збереглася — тільки поодинокі дерева там ще ростуть. Але завдяки тому, що її сват Микола Матеюк, який нині живе у Любомлі, хазяйнує в родинному обійсті у Бабацях, то і дотепер є куди поїхати на маївку. Звичайно ж, ми побували біля тої хати, у тому садку, де проходять ці маївки. Галина Карпівна після телефон-

ної розмови зі своїм сватом Миколою Матеюком сказала: — Шкода, що у Миколи Івановича не вихідний, а то б він приїхав сюди і сам багато що розповів про свою малу батьківщину. А ще наша попутниця — колишня хуторянка — із розчуленням пригадала:

— Якось цей же Микола Іванович завіз нас туди, де колись стояла хата моїх батьків, — ще до того, як вони в «посьолку» (це слово я почула і від інших хуторян. — **Авт.**) побудувалися. Повернувшись у Вишневі, я розповіла татові, де була. Дивлюсь, а у нього сльози покотилися. «Як би я хотів те місце побачити», — сказав. І що ви думаєте, мій сват через тиждень організував таку ж поїздку. Взяти ми моїх тата й маму і поїхали в ті корчі, де їхня хатина стояла. І сфотографувала я там батьків. Обняв, пригадую, тато маму і сказав: «Ой, бабцю, як ми тут гарно жили!» А коли татові було 80 ро-

ків і я хотіла підготувати до його ювілею приємний сюрприз, то зробила фотоколаж: на одному знімку — молоді батьки, а внизу — світлина, яку я зробила під час поїздки на місце їхньої молодості. І все це підписала: «І в 20 літ, і в 40 літ, і у 80 — одна любов». І коли ми вітали тата в ресторані, де було торжество, то цей подачунок, як я відчула, був найдорожчим. Батьки і плакали, і сміялися. Мами вже нема, а ці фото тато зі стіни не знімає.

«БУВАЛО, ЯК ЗАМЕТЕ, ТО НЕ ВИБЕРЕШСЯ НІКУДИ...»

Зимової, але безсніжної пори Бабаці зустріли нас чорними садками, більшість з яких поросла хощами, зокрема біля хат-пусток. І всі, з ким ми зустрічалися того дня, говорили: «От би весною ви сюди завітали, коли тут зелено, коли садки цвітуть, — ото б красу побачили».

У сільській раді нам сказали, що у Бабацях зараз живе 12 чоловік. А ось Ольга Сахарук — дружина хрещеного батька нашої попутниці Івана Сахарука (на жаль, уже покійного), до якої ми найперше зайшли, — трохи підкоректувала цю статистику. Вона ще двох мешканців додала, які, може, й не зареєстровані на хуторі, але живуть тут. Так чи інакше — «маленька жменька людей залишилася».

— А був же «посьолок», — розповідає Ольга Василівна, яка дев'ятих десятків літ розміняла. — Хат 30 стояло, не менше. Сама я — із Штуня, а в Бабаці прийшла в невістки. 60 років з тих пір минуло, то вже й себе давно вважаю бабацівською. Свекри трохи далі жили, на відлюдді. Це вже ми з чоловіком побудувалися тут, де «посьолок» був.

А як же жилося, коли хутір був більший і навіть до сіл зарахований? Як про це зайшла мова, жінка сказала:

— Весело. Ми тишилися, що в нас, у Бабацях, більше дітей малих було, як у Вишневі. То в мене тільки двоє росло, а в Катки — семеро, у Федори — шестеро. На роботу пішки ходили навіть до Вишнева, а це ж п'ять кілометрів. Машину давали зрідка. Воно й зрозуміло: як десь у полі працювали, то вона нас і не могла по бездоріжжю завезти. А ще ж додому треба було в обід навідатися — хазяйство попорати. Тож все — бігом. Влітку в нас дуже гарно. Хто побуває, каже, що то курорт. А ми говоримо: «Щось ніхто на тому «курорті» не хоче будуватися». Видно, не кожному до душі, що як зимою замете, то не виберешся нікуди, поки не пришлють якого тракторця, аби прогорнув сніг (до речі, від Бабаців до Республіки Польща — лише кілька кілометрів. — **Авт.**).

А ще такий у жінки спогад: — Народиш дитину, два місяці мине — і на роботу. А мале куди хочеш подінь — хоч із собою бери на поле. А потім уже і легше стало, та люди, особливо молоді, до села переходити почали.

Ольга Сахарук нас неабияк подивувала, коли ми довідалися, що вона у свої більш як 80 літ ще й пасічниця. Думали, після смерті чоловіка мимоволі мусила зайнятися бджолярством, аби ці божі комахи не пропали, але ж ні...

— Я і при чоловікові більше пасікою займалася, — каже жінка. Звідки таке захоплення? З цього приводу Ольга Василівна пригадує:

— Бачила, що люди тримають пасіку (ви й зараз, як проїдетеся, то побачите вулики майже біля кожної хати), і мені хотілося меду.

Ольга Василівна пасічницею стала, як на пенсію вийшла.

Стара, але добротна хата служить нащадкам своїх власників.

Закінчення. Початок на с. 4

Колгоспний пасічник дав мені рій, розказав, показав, як за ним доглядати, — з того все і почалося. Перший рік чоловік брався, але його бджоли раз покусали — на тому і закінчилося. Сказав: «Попалю їх». Я йому на те: «Палити не треба — сама буду доглядати за бджолами...»

І то вже, до речі, Ольга Василівна була рік на пенсії, як пасікою зайнялася. Шкодує, що зимові пори вулика не може розкрити і показати своїх підопічних трудівниць. Але все одно для знімка ми йдемо у садок. Жінка стукає пальцем по вулику, щоб стривожити бджіл, і, приклавши вухо, слухає, як вони гудуть, — по цьому й визначає, як почуваються божі комахи.

«ВИЧИТАВ У «ВОЛИНІ» ПРО ПАСІЧНИКА ІЗ 30-РІЧНИМ СТАЖЕМ, А Я 58 ЛІТ ЗАЙМАЮСЯ БДЖОЛЯРСТВОМ»

А ось і один із хрещених нашої попутниці Галини Федончук — Микола Матеюк. Почувши, що до нього прийшли журналісти з «Волині-нової», сказав:

— Мені вже 86 літ. Може, й вмирати буду, але все одно написав газету на півроку.

І тут же, на підтвердження того, що читає «Волинь», додає:

— Яюсь ваш журналіст розповідав, що в Рожищенському районі живе пасічник із 30-річним стажем. А в мене який стаж, якщо я тримаю бджіл з 1959-го?! Є ще один батьківський вулик. Він уже старенький, у ньому і бджіл нема. А ті, що обжиті, свіжопофарбовані, то зроблені моїми руками, хоч я і не столяр.

Пасіка, яку показав нам Ми-

Найстарший бабацівець Микола Матеюк.

кола Мойсейович, велика. Тут, за словами чоловіка, 16 вуликів не його. Яюсь Степан Вовкунівч із Любомля вирішив зайнятися бджолярством і купив пару сімей. Але нікуди так і не повів — тут і залишив, під опіку Миколи Матеюка.

— Бджільництво я перейняв від пасічника, — розповідає чоловік, — який ще за Польщі цією справою займався. І тепер вже сам все скажу про кожен вулик, кожен бджолину сім'ю, тільки-но побачу, як божі комахи літають.

І тут же — поради, зокрема для наших читачів, як мед вибирати, якщо на базарі доведеться його купувати:

— Є пасічники, які в пору медозбору зварять сиропу, вимішають з добрим медом та й продають. Тож коли бачите, що вже осінь, а мед рідкий, не загустає, то це явна підробка. Безбожно, вважаю, так робити — людина ж часто купує мед на ліки, а не просто для їдла.

Ясно, що з найстарішим мешканцем Бабаців ми говорили лише про пасіку. За прожити

Фото Олександра ДУРМАНЕНКА.

зйянує. І раду собі дає, як можна було побачити. Та що там «раду собі дає»? Ще два роки тому чоловік сам хату обшлював — залюбується. І кухню літню самотужки збудував. А комора для зерна у нього — як у «крепкого» господаря: зерна в бочках вдовсталь на зиму. Оскільки у хазяйстві тепер тільки кури водяться, то їм добре живеться при таких припасах. І дров стільки заготовлено, що не на одну зиму вистачить.

І про те, що всі бабацівці — велика родина, говорив Микола Мойсейович. А ще згадав чоловік:

— У батька мого за Польщі шість гектарів землі було. А що хазяйнував він справно, свідчить те, що навесні у нього люди зерно пшениці купували, аби змолоти і паску спекти. Не вивезли його десь на Соловки чи в холодний Сибір тільки тому, що не встигли, — німці його у війну вбили.

...Бабацівці, з якими ми спілкувалися, говорили не лише про місцеву екзотику, котра вабить багатьох тим, що тут, «як на курорті». Згадуючи, як то просто було в школу ходити у Вишнів («перш пішки добирались, потім коником возили, а там — і машиною»), Анатолій Савош, зокрема, сказав про нинішні проблеми:

— Дорога до Вишнева розбита — не проїхати. Вже треба було б підремонтувати і ту, що на Коцюри, якою тепер і користуються хуторяни. Ще торік збирали гроші на вуличне освітлення, а його так і нема. Як ви бачите, майже біля кожної хати стоять вулики. Ось тільки багато бджіл гине, коли влітку соняшникові поля обробляють хімікатами.

А ще чоловік скористався нагодою і спитав нашу попутницю — першого заступника голови Вишнівської сільради Галину Федончук, яка ж то доля чекає доволішні ліси, котрі вирубують, вивозять. Галина Карпівна, як виявилось, в курсі цієї проблеми. Вона сказала:

— Сільська рада відстоєє інтереси своєї громади. Уже створено підприємство «Вишнівкомунліс». У стадії вирішення передачі лісу на баланс місцевої влади (з приводу цього надсилали лист в обласну раду). Хочемо, щоб люди самі могли і садити ліс, і доглядати за ним, і мати якийсь дохід. Принаймні не шукали, де заготовити дрова.

Одне слово, є надія на вирішення цієї проблеми, що болить бабацівцями: їх хоч і «жменька», але хочеться хуторянам бути господарями на своїй малій батьківщині. ■

«**Коли бачите, що вже осінь, а мед рідкий, не загустає, то це явна підробка. Безбожно, вважаю, так робити — людина ж часто купує мед на ліки, а не просто для їдла.**»

86 літ Миколі Матеюку є що згадати, бо ж то і війну «з її біднотою і страхіттями» пам'ятає чоловік, і те, як у 1950-х роках збудував нову хату, вже будучи жонатим. А щодо того, чи хотів колись покинути хутір, то Микола Мойсейович сказав:

— І думки такої ніколи не було. Тут мої дід, батько жили і повмирили, тут і мені віку доживати.

З жалем згадує хуторянин дружину, яку три роки тому провів в останню путь:

— Я не хвалюсь, але ми з моєю Марією 53 роки прожили у парі, і я їй за цей час слова поганого не сказав. Вона мене завжди розуміла. Бувало, порос в хазяйстві пропаде, то дружина не дорікала, що не догледів. Навпаки, підтримувала: «Чоловіче, не журись — переживемо, аби ми здорові були».

Печально Миколі Мойсейовичу, що й сина вже похоронив. Є дочка, але далеко живе, у Бресті. «Тату, мені треба ж якось до пенсії доробити», — говорить батькові. І він із розумінням ставиться до того, що вона не може все покинути й переїхати у Бабаці. Тож сам ха-

Новини**ОПЕРАТИВНІСТЬ ПРАВООХОРОНЦІВ ВРЯТУВАЛА ЖІНКУ**

13 січня в селищі Ратне 24-річна місцева жителька після сварки зі співмешканцем намагалася вкоротити собі віку

Віктор ГОМОЛЬ

Пригода сталася близько 17-ї години. Про загрозу життю молодій жінці у службу екстреного виклику поліції за номером телефону «102» повідомили її рідні. Диспетчер оперативно направив на місце групу реагування патрульної поліції та викликав бригаду екстреної медичної допомоги. Поліцейські прибули протягом лічених хвилин. Виявилось, що ратнівчанка після сварки зі співмешканцем зачинилася у ван-

ній кімнаті й спробувала покінчити з життям. Поліцейські відкрили двері, і медики змогли своєчасно надати невідкладну допомогу потерпілій. Завдяки оперативним діям правоохоронців життя її вдалось врятувати.

Слідчі розпочали кримінальне провадження за ч. 1 ст. 120 Кримінального кодексу України. Йдеться про доведення особи до самогубства або до замаху на самогубство, що є наслідком жорстокого з нею поводження, шантажу, примусу до протиправних дій або систематичного приниження її людської гідності. Санкція статті передбачає покарання у вигляді обмеження волі на строк до трьох років або позбавлення волі на той самий строк. ■

ПРИЧИНУ СМЕРТІ ВСТАНОВЛЯТЬ СУДМЕДЕКСПЕРТИ

Позавчора після обідньої пори на екстрену лінію «102» надійшло повідомлення від 14-річного мешканця Радомішля Луцького району про те, що він на ставку в селі виявив труп чоловіка

Анна ПАВЛОВСЬКА

На місце події виїхала слідчо-оперативна група Луцького районного відділення поліції

та судмедексперт. Правоохоронці встановили особу потерпілого — це 28-річний місцевий мешканець. Із 11 січня його вважали безвісти зниклим. На тілі ознак насильницької смерті не виявлено. Остаточну причину загибелі чоловіка встановить судмедекспертиза.

За цим фактом відкрите кримінальне провадження за ч. 1 ст. 115 (умисне вбивство) Кримінального кодексу України. Триває слідство. ■

РЕКЛАМА

ГУРТІВНЯ АГРОТЕХНІКИ

НОВІ **МІНІ-ТРАКТОРИ**
«Сінтай», «Джинма», «Фотон», «Донгфенг», ДТЗ (виробництва Іспанії, Китаю, Кореї)

ЕЛЕКТРО-, МОТОТЕХНІКА
МОТОБЛОКИ «Зірпа», «Зубр», «Білорусь», «Моторсіч»

12-80 К.С.
5-15 К.С.

Гарантія запасні частини, найкраще обладнання, доставка.

Доступні ціни
Великий вибір

КРЕДИТ БЕЗ ДОВІДИН ПРО ДОХОДИ НА 2 РОКИ З МОЖЛИВІСТЮ ВІДШКОДУВАННЯ ВІДСОТКІВ

М. Луцьк, вул. Мамсурова, 21
(9-й цукрового заводу), маршрутки №4 та 9а
Тел.: (0332) 769-732, (099) 252-10-66
www.agrotehnika.info

Цифри Факти

Волинь

● **Предстоятель УПЦ МП Онуфрій відслужив Літургію у Зимненському Святогорському ставропігійному жіночому монастирі.** Йому співслужили митрополит Володимир-Волинський та Ковельський Володимир, єпископ Волинський та Луцький Нафанаїл. Супроводжував богослужіння спів сестер монастиря під диригуванням настоятельки ігумені Стефани (Бандури).

● **22 січня, у День соборності України, лучани утворюють живий ланцюг** — символ духовної єдності та свободи нашого народу. Збір учасників — о 12-й годині на проспекті Перемоги, 17.

● **Спалах вірусного гепатиту А зафіксовано у селі Піща Шацького району.** Станом на кінець минулого тижня захворіло шестеро людей, з них двоє дітей шкільного віку. Усіх госпіталізували в інфекційне відділення лікарні Любомля.

● **В Охлопові Горохівського району** напередодні Святвечора 30-річний мешканець села Княже Радехівського району пограбував Свято-Миколаївський храм. Він заліз до церкви через вікно, вкрав 500 гривень, а також хрест, який не має історичної цінності. Загалом завдав шкоди на 1500 гривень. Храм є історичною пам'яткою: тут під час Берестечківської битви молилися Богдан Хмельницький з козаками.

● **370 волинян мають призвати на контрактну службу до кінця лютого для укомплектації 14-ї Окремої механізованої бригади.** У 2017 році із 41 офіцера призвали лише 30 (74% від плану). Волинський ОВК за підсумками роботи у минулому році у рейтингу Генерального штабу посів 16-те місце в Україні. Осінній та весняний призови виконали на 100%.

● **Ратнівський та Камінь-Каширський райони страждають від найбільшого за останні двадцять років паводку.** Повінь накрила 1200 гектарів сільськогосподарських угідь, господарські споруди та цілі вулиці з житловими будинками. Підняття рівня води спровокували опади — за останні декілька місяців їх тут випало удвічі більше, ніж зазвичай. Крім того, у цих районах активувалися бобри, які руйнують дамби.

Добро врятує світ!

Віталій Клемба і Юрій Обишук із дружинним сімейством Олени Панасюк.

«Прочитала про цю бідову сім'ю — і вирішила віддати їм свої меблі з дачі»

Пенсіонерка Галина Харкова зробила новорічний подарунок багатодітній родині

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Минув місяць, відколи сім'я Олени Панасюк мешкає у новому домі. Оселя, яку ця багатодітна мама обживає разом із шістьма діточками, простора і світла, а 12-річній Ангеліні, 11-літній Христині, Дарині, Богданчикові, Маргариточці, яким дев'ять, п'ять і три роки, та й другому (цивільному) Оленіному чоловікові Ігорю і вже їхньому спільному синочкові, півторалітньому Данилкові, досі не віриться, що донедавна вони мусли тулитися у двох кімнатках найманої хатини, де не було води, опалення, санвузла... А «в дорозі» уже сьоме немовля.

Тоді житлову проблему цього сімейства взявся вирішити заступник голови Горохівської районної ради Віталій Клемба. Задля дітей їздив по селах району, перейнявшись чужими труднощами. Декілька будинків у Квасові й Охлопові запропонував оглянути депутат районної ради Юрій Обишук. Оптиміальний варіант було обговорено з холонівським сільським головою Олександром Мартинівим. Житлом багатодітного сімейства стала частина приміщення колишнього дитячого садочка. А розповівши про зроблену хорошу справу на сторінках нашої газети, ми знайшли для Оленої сім'ї доброзичливих благодійників.

До автора публікації зателефонувала жителька Горохова Галина Харкова. «Маю на дачі меблі, якими не користуюся. Можливо, вони знадобляться Олені з Холонева?» — безкорисливо запропонувала Галина Савівна.

Галина Савівна допомагає вантажити шафу.

«Наразі двоє дорослих і шестеро дітей живуть лише в одній умебльованій найбільшій кімнаті. Інші поки пустують в очікуванні опалення.»

Зробила це дуже доречно, бо, як з'ясувалося, наразі двоє дорослих і шестеро дітей живуть лише в одній умебльованій найбільшій кімнаті. Інші поки пустують в очікуванні опалення.

Доставку двох ліжок та шафи організували Віталій Клемба і Юрій Обишук, отож у передноворічну суботу бусом пана Юрія їдемо спершу в Угів. Господиня пропонує втисну-

ти в авто ще й сервант, хоч не новий, але добротний. Більше того, старша жінка, як і депутат пан Юрій, не гонориться — підсобляє завантажити меблі у салон. Окрім щирої і щедрої вдячі, Галина Савівна має хороше почуття гумору, тож спілкуватися з нею дуже приємно.

Подякувавши за християнський вчинок, їдемо в Холонів. Доки на подвір'ї розвантажують привезене, заходимо до хати. Теж із повними руками подарунків, бо дружини депутатів Лілія Клемба і Руслана Обишук передали багатодітній сім'ї великі пакунки з дитячим одягом, м'які іграшки і навіть дитяче кріселко для ще не народженого дитяти.

Дітвора не лише чемно вітається, а й із сяючими оченятами дякує гостям, а роздивившись усе це добро, із задоволенням всідається смакувати привезеними солодощами. ■

Трагедія

ЖИТТЯ І ВОДІЯ, І ПАСАЖИРА ОБІРВАЛОСЯ У 26

На автодорозі в селі Рованці Луцького району легковик БМВ врізався в автобус MAN

Олег ПЛАЗОВСЬКИЙ

За кермом автомобіля перебував 26-річний лучанин. Він, імовірно, не впорався

з керуванням, виїхав на смугу зустрічного руху, де і сталося зіткнення з автобусом під керуванням 59-річного жителя Луцького району. Внаслідок ДТП водій БМВ та 26-річний пасажир легковика загинули на місці. Ще один пасажир цього авто, 27-річний лучанин, отримав тілесні ушкодження. Після

огляду лікарів від госпіталізації відмовився.

Слідчі розпочали кримінальне провадження за ч. 3 ст. 286 (порушення правил безпеки дорожнього руху, які спричинили загибель кількох осіб) Кримінального кодексу України. Триває досудове розслідування. ■

Цифри Факти

Рівне

● **Рівненщина стала єдиним регіоном України, де у 2017-му було зафіксовано природний приріст населення.** В області торік народилося на 64 людини більше, ніж померло.

● **Діти з Волновахи, які у Різдвяні свята відвідували Здолбунівщину, побували в одному із сакральних місць Рівненщини — урочищі Гурби, де у 1944 році відбувся найтриваліший та найбільший за весь час визвольної боротьби бій між військами НКВС СРСР і силами УПА.** Юні гості зі Сходу України були присутні на спільній молитві та екскурсії церквою. Вони почули цікаві розповіді про історію храму і святих, слухали колядки, куштували смачну кутю. Ще близько 50 дітей із смт Позездже Республіки Польща, смт Веселе Запорізької області та зі Станично-Луганського району завітали на «Різдвяні канікули на Дубенщині».

● **Побудувати садочок та школу в селі Борбин Млинівського району, де нині в аварійному приміщенні навчається близько 250 учнів, вимагають жителі Рівненщини.** Відповідну петицію ініціював Роман Ткач. Чоловік зазначає, що у діючій школі просів дах, всі стіни потріскали, в класи затікає вода, на голови дітям та вчителям сиплеться штукатурка.

● **На річці Іква, де часто гине риба, зведуть нові очисні споруди, адже існуючим, які перебувають у міській комунальній власності Дубна, близько 40 років.** Тож вони не справляються з очищенням скидів. Їхня орієнтовна вартість — 150 мільйонів гривень. Співфінансуватиме їх будівництво «Дубномолоко», яке постійно скидає у водойму відходи через збільшення обсягів виробництва.

● **Матір чотирьох дітей у Рівному покарали за неналежне виховання чад.** Правоохоронці отримали повідомлення про те, що 24-річна рівнянка постійно залишає без нагляду своїх малолітніх дітей. Коли патрульні навідалися до родини додому, їм вдалося встановити, що скарга обгрунтована, тому склали протокол про адмінправопорушення та наклали штраф.

■ Серце, віддане Україні

ІСТОРІЯ ВОЛИНИ — ЦЕ БУВ ЛАНДШАФТ ЙОГО ДУШІ

НА СОРОК ДНІВ ВІДХОДУ В ЗАСВІТИ ІВАНА КОРСАКА

Я так і не запитав його, коли саме він, сказати б, загруз в історії. Майже всі ми — особливо ж після проголошення незалежності — значно активніше, аніж раніш, зацікавилися українським минулим. А Корсак не просто ним зацікавився, він справді по шию там загруз. Він її вивчив так, що міг би читати університетські курси чи не з усіх відомих періодів «біографії» нашого народу. Міг би й розробити авторський курс із назвою «Історія України в персоналіях», про що переконливо свідчить його книжка «Твої імена, Україно», котру я сприйняв як компендіум усіх тих романів, котрі Іван Корсак збирається написати

Михайло СЛАБОШПИЦЬКИЙ, літературознавець, лауреат Національної премії України імені Тараса Шевченка

Михайло Слабошпицький (праворуч): «Іване Феодосійовичу, ви належите і далекому минулому, і сьогоденню... І майбутньому!»

А потім один за одним пішли «Гетьманч Орлик», «Тамниця святого Арсенія», «Тиха правда Модеста Левицького», «Капелан армії УНР», «Корона Юрія II», «Мисливці за маревом»...

Ці твори висунули його в лідери українського історичного роману, який зі смертями Павла Загребельного, Романа Іванчука й Романа Федоріва зазнав особливо відчутних втрат. І це в той час, коли можна писати, не оглядаючись на якісь ідеологічні табу, коли автори вже забули (а молодші й не знають), що це таке — цензура. І це в той час, коли в державі виразно відчутно її національне недокрів'я, коли у свідомості нації треба створити пантеон героїв, повернувши всі репресовані імена. (А таких — тисячі!). Тому справді немає ціни історичним творам у нашій постколоніальній ситуації. Це ще одна ділянка, на якій треба ліквідувати міраду «білих плям».

Не знаю, як устигав Корсак стільки писати. Я й сам ніби не мало пишу. Але напружений творчий ритм Івана Феодосійовича захоплював. «Отаман Чайка» (про видатного поляка Міхала Чайковського з українською групою крові), «Мисливці за маревом» (про поета Данила Братковського), «Діти Яфета» (про В'ячеслава Липинського), «Немирничі ключі» (про мислителя і політика Юрія Немирничого), «Перстені Ганни Барвінок» (про нелегкий життєвий хрест, що випав на долю дружини великого і нестерпного Пантелеймона Куліша), «Запізніле кохання Миклухо-Маклая» (про видатного українця, з іменем якого пов'язані заслуги в кількох галузях науки).

Ще зовсім недавно були триумфальні презентації «Борозни у чужому полі» (про брата Тимошенків) і «Вибуху у пустелі» (про український слід у Лос-Амосі, де створено американську атомну бомбу, й життєві перипетії родини Кістяківських). Останньою Корсаковою презентацією в Києві став роман «На розстанях долі» (про Поліську Січ і Бульбу-Боровця та про дивізію «Галичина» й генерала Павла Шандрука).

Мені пощастило неодноразово мандрувати Волиню з Іваном Корсаком. Він став моїм гідом,

який вразив знаннями історії краю. Ми проїздили те чи інше село, й він докладно оповідав про його минуле, про те, кого з видатних людей воно дало і які важливі події — це від княжих часів й аж до Поліської Січі чи УПА — там відбувалися. У ньому жив історик і допитливий краєзнавець і був огром фактографії, у своїх книжках він використав тільки десятиці з усього того, що знав. А міг би створити історичну енциклопедію Волині чи путівник її історичними місцями.

Якогось літнього дня повіз мене у Володимир-Волинський. Розповідав там сюжети з історії так, мовби був самовидцем усіх тих подій та особисто знав княжі родини, пов'язані з цим дивовижним містом, що світить у небо золотими банями своїх храмів.

Такі екскурсії я ще мав у південних степах із подібним до Корсака гідом Григорієм Гусейновим, який не зумів усі свої знання минувшини вмістити в дев'ять томів своїх «Господніх зерен», а додає до них нові й нові історико-біографічні твори, і з Володимиром Панченком, який усі свої краєзнавчі одиссеї підсумував у книжці «Сонячний годинник».

Відвідали ми вдвох і Затурці, звідки вийшов В'ячеслав Липинський (там був родинний маєток Липинських). Я знав, що Іван Феодосійович висував ідею створення там серйозного музею видатного історіографа й політичного діяча, апелював з цього приводу і до волинської влади, і до польських

«Він не належав до тих авторів, які, відштовхнувшись від трьох-чотирьох епізодів, творять фантазії на теми історії. В цьому сенсі Корсак — їхній антипод.»

інституцій. (Тоді Корсак був депутатом обласної ради, де опікувався справами культури). І в тому, що цей музей став реальністю, — велика заслуга й Івана Феодосійовича. Тоді, в Затурцях, я дорікнув йому: чому ви досі не написали роман про В'ячеслава Липинського? Кому ж в Україні, як не вам, його писати?

Очевидно, він був готовий до такої роботи, добре знав цей матеріал, бо вже за рік із лишком ми в «Ярославому Валу» готували його роман «Діти Яфета», що мав

■ Прямая мова

3 інтерв'ю Івана КОРСАКА «Волині-новій» 15 вересня 2016 року:

... У нас частіше згадують українців, які розбудували російську імперію. Але ж, як наводжу приклад у згаданому романі «Діти Яфета», майже в один час в Австро-Угорщині прем'єром був галичанин граф Бадені, віце-спікером — Юліан Романчук, міністром охорони здоров'я — Горбачевський, генеральним прокурором — Ганушак, головним лікарем флоту — Ярослав Окуневський. А Іванові Пулюю пропонували портфель міністра освіти, але він відмовився, зосередившись натомість разом із Пантелеймоном Кулішем на перекладі Святого Письма. Гімн «Ще не вмерла Україна» вперше прозвучав не на вулиці Грушевського у Верховній Раді, а у... віденському парламенті: так протестували депутати проти утисків українців. А коли в Івана Пулюя Конрад Рентген «позичив» X-промені, несправедливо названі рентгенівськими, то Альберт Ейнштейн, давній приятель Пулюя, йому писав: «Хто ви такі, русини? Яка культура, які акції? А за Рентгеном — уся Європа»...

Незабутні слова митрополита Лларіона: «Кожен народ — то квітка на лузі Божім цвітучім». Наш люд чимало зробив для поступу світової цивілізації і квітка його не має загубитись безслідно на цьому розкішному Лузі...

справді добрий розголос. Корсак на той час уже став своєрідним літературним брендом. Зацікав-

мовника і в цю мить із тобою, і там, далеко в часі, про який він розповідає. Я навіть тоді пожартував: схоже, Іване Феодосійовичу, що у вас — роздвоєння особистості, бо однак овою мірою належите і далекому минулому, і сьогоденню.

Він міг би повторити, перефразовуючи генія, що історія Волині — це шось як ландшафт його душі. Чи то йшлося про Камінь-Каширський, де Корсак довго редагував у районній газеті і де почався його багатообіцяючий творчий альянс із музою Клію, чи про Ковель або Володимир-Волинський, Ківерці, Клевань, Колодяжне — при будь-якій волинській назві (і не лише в межах нинішньої області, а в обширах усього краю, здавна званого саме Волинню) — повсюди він легко орієнтується, мовби той подорожник, який неодноразово звідав усі тамтешні шляхи. В цьому сенсі він передовсім — саме волинський письменник, але Волинь у його творах нерозривно

пов'язана з усією Україною. Ба, навіть із різними закутинами світу.

Довго й важко завойовував собі читача. Довго, бо трохи запізнився з літературним дебютом, оддавши стільки сил і часу журналістиці, ставши в ній професіоналом щонайвищого рівня. Почав видавати свої історичні романи, коли в Україні настала гнітюча пора нечитання, деінтелектуалізації і варваризації. Наклади книжок упали до катастрофічного показника. Тому кількість читачів художньої літератури зменшується, як шагренева шкіра.

Але той, хто ознайомився з першими Корсаковими історичними романами, вже не розлучався з ними. Так поволі формувалося ядро його читацького активу. Це передовсім люди національно стурбовані й інтелектуально допитливі. Саме для них ставала важливою подією поява кожного його твору. На Корсакових презентаціях у Києві дедалі людношало. Його романи мали прихильних рецензентів, їх почали перекладати, і вони виходили іноземними мовами, зроджуючи добрий резонанс то в Польщі, то в Литві. Виявилося, що запити на українську історію є не тільки в національно свідомій частині українців, а й за кордоном.

До речі, про зарубіжжя. Оскільки чимало героїв письменника жило й діяло в різних країнах світу, збираючи матеріали про них, Іван Феодосійович користувався архівами й бібліотеками Європи й Північної Америки. Немало документів і наукових текстів перекладали для нього спеціально найняті перекладачі, чію роботу він оплачував зі своєї кишені. В таких його романах, як «Борозна в чужому полі», «Вибуху у пустелі», «Запізніле кохання Миклухо-Маклая», «Діти Яфета», в художню канву вплетено почасті сенсаційні для істориків науки документи. Він не належав до тих авторів, які, відштовхнувшись від трьох-чотирьох епізодів, творять фантазії на теми історії. В цьому сенсі Корсак — їхній антипод. У нього все документально підкріплене. Але, ясна річ, — це не монографія і не реферат, а такі ж романи, в яких є й обережний, виважений на терезах доцільності домисел, що забезпечує авторів можливість увіразнити особливості його задуму й вияскравити біографію його героя.

Нині в мене перед очима його роман, де особливо багато документального матеріалу — «За серпанком, загадковим серпанком». Це — історія українців в американській армії під час війни в В'єтнамі. Перелік усіх тих, кому автор вдячний за надані для нього документальні джерела, займає майже три сторінки. Уявімо собі, яка робота передувала творенню цього роману. Я не знаю, хто з сучасних наших письменників, окрім Корсака, здатен на подібне.

Після цього твору, котрий уже готується до друку у видавництві «Ярослав Вал», Корсак працював над новим романом, у якому діють Олександр Архипенко, Михайло Бойчук, Софія Левицька та інші знакові особи українського містечтва. Він устиг написати шістьнадцять розділів цього широко закреного твору. Схоже, що авторське повістунання ще не дійшло екватора роману. Текст його передав мені син письменника Віктор Іванович. Ним уже зацікавилася для публікації головний редактор «Києва» Теодозія Зарівна.

Іван Корсак відійшов од нас на високому творчому злеті. Але його літературне життя триває. Читачі знову й знову захоплюватимуться його книжками. І я певен: коло шанувальників цього таланту ширшатиме й ширшатиме. Інакше просто не може бути — це дуже важливі для українців книги. Творчі звершення Івана Корсака — то вже сьогодні зрозуміло — важлива сторінка нашої літератури. І — не тільки літератури. ■

Фото із сайту literaturhijobzor.blogspot.com

Фото із сайту obobrevatel.com

Ведуча рубрики «Квіткова підкова»
Валентина ШТИНЬКО,
заслужений журналіст України.
Тел. 72-38-94.

■ Природні аномалії

СІЧЕНЬ. ЦВІТУТЬ... ТРОЯНДИ

Фото Олександра ДУРМАНЕНКА

Напередодні цього річного Різдва чоловік у тролейбусі натхненно розповідав, як у лісі в Ковельському районі (назва села не розчула) він цими днями (значить уже в січні) назбирав відро лисичок, а вони ж вважаються весняними грибами. Не вірити випадковому співрозмовнику не було підстав, та все ж сумнів залишився. Проте того ж дня прочитала і побачила на фото в інтернеті, що лисички збирали і в лісі неподалік села Деревок, що у Любешівському районі. А біля Свято-Троїцького собору в Луцьку розквітлі троянди... **(на фото)**

Валентина ХМЕЛЬОВСЬКА

«**Лисички збирали і в лісі неподалік села Деревок, що у Любешівському районі. А біля Свято-Троїцького собору в Луцьку розквітлі троянди...**»

Отримала й кілька телефонних дзвінків від найактивніших читачів «Квіткової підкови», які повідомляли: у когось зацвіли маргаритки, хтось помітив пуп'янки на барвінку великому (тому, що із р'ябим листям), когось потишили цвітом примули, а хтось милувався бутонами анемони і морозником. Але поза тим усі квітникарі, наче змовившись, запитували, чи не зашкодить це рослинам, як вони вийдуть із зими і чи потребуватимуть якогось особливого догляду?

На жаль, відповіді на ці запитання безпомилково під силу хіба що Всевишньому. Бо синоптики наразі твердять, що минулий грудень встановив кілька температурних рекордів як в Україні, так і на Волині. А вже цей місяць став найтеплішим за більш ніж сто років спостережень, а також здивував найтеплішим днем. А ще метеорологи застерігають, що тривалість холодного періоду та й сама зима стали іншими.

У зв'язку з цією обставиною треба внести певні корективи й у вирощування квітів. Минулого року, наприклад, кущ гортенії великолистої в автора цих рядків пропав не від вимерзання, а від випрівання, бо був занадто щільно й довго накритим. Цьогоріч решту кущів лише замульчувала, а укривала вже після різд-

вяних свят, бо раніше й не було потреби. Як перезимують — поживемо, побачимо... Бо навіть день-два із низького температурою (понад 20 градусів) можуть негативно вплинути на деякі теплолюбиві рослини. Минулорічна зима була загалом теплою, але кілька морозних безсніжних днів, поворотні заморозки весною — і у своєму саду не дорахувалася кількох кущів троянд, двох актинід та абрикоса, до речі, вже не молодого.

Тож зрозуміло одне: після таких стресових умов рослинам, які усе ж їх витримали, потребують особливого догляду: вчасної грамотної обрізки, регулярного підживлення, правильного місця посадки, достатньої кількості вологи. А втрачено... У цій справі вони, на жаль, неминучі. Проте вихід є. Шукайте друзів по спільному захопленню. Вони і досвідом поділяться, і живцем чи саджанцем, який у когось таки й зберігся. ■

■ Ви запитували

До весни ще далеко, а вони проростають

«Кали сорту Galaxy Dark, які цвітуть темно-бурячковим кольором, вирощують вже кілька років. Свій період спокою їхні бульби проводили в горщиках за диваном у кімнаті, яка майже не опалювалася. У попередні роки за зиму кілька разів зволожувала грунт і все було нормально. А цими днями зазирнула до своїх улюбленців, а вони почали проростати. І що тепер із ними робити? На календарі ж тільки початок січня. Шкода втрачати таку красу...»

Оксана ТРАЧ, снт Іванчичі (телефоном)

Мабуть, аномально тепла зима вплинула і на ваші кали. Проте турбуватися не варто. Зараз їх бажано пересадити у свіжий грунт і поставити на світле вікно. А вже бульби іноді спеціально висаджують на пророщування ще в лютому, щоб раніше можна було милуватися цвітінням. Спочатку посадити у невеличкі ємності, через 2-3 тижні з'являться перші листочки. Щоб

■ Адреса, підказана читачами

Світлана Бойчук та її роботи, а ще – домашня майстерня батюки.

ФОТО ОЛЕКСАНДРА ДУРМАНЕНКА І ВАЛЕНТИНИ ШТИНЬКО

СКІЛЬКИ ТРЕБА НАСІНИН ДЛЯ СВІТЛАНІНИХ... КАРТИН?

Минулого року мені довелося розповідати про Галину Боратинець із села Колодяжне, що в Ковельському районі. Вона творить дивовижні картини й навіть ікони з пелюсток квітів та листя різноманітних рослин. Роботи викликали подив і захоплення, як і квіти, які вирощує пані Галина

Валентина ШТИНЬКО

творіння предків, і любов до рідної землі. Проте «Сім чудес України» — то лиш невеличка частинка творчого доробку Світлани Григорівни, яка працює завідувачкою канцелярії в Ковельському обласному художньому центрі «Сім чудес України» втворила із... насіння квітів та деяких інших рослин. Хотинська фортеця, парк «Софіївка», Києво-Печерська лавра, Кам'янець-Подільська фортеця, Софія Київська, Херсонес, Хортиця, а ще — Луцький замок — не лише документально влізавані, а й світяться ледь уловимим внутрішнім світлом, у якому й непроста наша історія, і гордість за

допомогою воску та барвників. — **В. Ш.**), креативні новорічні ялинки переважно з природних матеріалів, де найвишуканіші прикраси — полаковані вільхові шишечки, розписані оригінальними візерунками сумки, вирощування цитрусових, а з весни й до осені, звісно, квітів. Але як журналістці мені з надто скромною пані Світланою було важкувато, тому широким в'язом її батькові, Григорію Олександровичу. Бо то саме він зателефонував до редакції, аби розповісти про виробництво своїх доньки, а під час нашої розмови доповнював небагатослівну її розповідь цікавими подробицями: — Ми з дружиною — сіль-

ські вчителі, коли підросли наші дочки, дитсадків не було. Тому часто доводилося брати їх із собою, садувати на останню парту, давати папір та олівці, мовляв, сидіть тихо і малюйте. Як не дивно, такий батьківський «примус» не відбив бажання до художньої творчості. Після закінчення художньої школи Світлана вступила до Ковельського професійно-технічного училища № 7 (нині Ковельський професійний ліцей), у якому на той час можна було здобути фахові навички народних промислів: вишивальниця, живописця, виготовлявача художніх виробів із лози, гончара. Ентузіастом

■ Із власного досвіду

Ще не забулися ті часи, коли купити будь-яке насіння було великою проблемою, особливо в селі. Тому господині намагалися зібрати його з усього, що «проізростало» на городі чи в квітнику, а потім обмінювалися. Нині такої потреби практично нема

Галина УШАКОВА с. Затурці Локачинського району

Від розмаїття насінневої продукції очі розбігаються! Помідори, огірки, гарбузи, квасоля, пахучі трави... А що вже про квіти говорити.

Настурція буває незвичайною

Яскраві фото, а назви які — кобея, симфіандра, кніфофія, фізостегія. Музика! Так, позаминулого року, вибираючи насіння квітів, зупинилася біля стелажа з настурціями. Увагу привернула чудернацька назва. «Настурція іноземна канарейка». Фото на пакетик — зелена маса листя з дрібними жовтими зірочками, нічого особливого. Але ж цікавість взяла верх, і я купила. Посіяла на початку травня. Правда, відразу ж пошкодувала, що взяла один пакетик, бо ж насінин було сім чи вісім, такі дрібні, але ж то була така настурція. Обгородила паличками, і через два тижні вже зазірала, шукала сходів. Не було! В очікуванні минав майже місяць, нарешті (мало не під лупу) побачила

бліді-зелені паросточки. Ох і довго сходила моя «іноземна канарейка». Але з'явилася надія, що побачу і квіти. Бу-

«**Ох і довго сходила моя «іноземна канарейка». Але з'явилася надія, що побачу і квіти.**»

тонів теж довелося чекати довго, вони були майже непомітні серед листя, яке не дуже схоже на настурцію, але пахла рослина так само гостро і приємно. Нарешті з'явилася перша квіточка, схожа... на жовту пір'їнку. За кілька днів

квіточок-метеликів розквітло зо два десятки, і їх вже було гарно видно на тлі зеленого листя. А оскільки я завбачливо поставила високу палку-опору (як на квасолі), то моя «канарейка» поповзла догори і утворила зелений стовп із невеличкими жовтими квіточками, що вже густо цвіли у вересні. Насіння зібрати не вдалося, не знайшла. І вже наступного сезону я вперто шукала «канарейку» і випадково натрапила на базарі між квітковим насінням. Чи то краще місце вибрала для посіву, чи то менше зазірала до неї, але дивна настурція якось швидко зійшла, швидко підросла і ще на початку серпня розкішний кущ зацвів і радував око аж до кінця жовтня. ■

■ Куточок поезії

Ще в душі не зима...

Ніна ЯРМОЛЮК

Тінь зимового дня,
наче крайчик мережива,
Промайнула навскіс
серед літа вповні.
О, чого не минути,
про все, що належиться,
Не спіши, не назаду
дочасно мені.
Не циганка-бо — доля,
чого метушитися,
Що там лінії ті
на долонях моїх...
Бачиш, айстри горять
і невісточки світяться,
Бачиш, серпень цвіте,
ну, а ти, як на сміх,
Про колочі сніги
і січневі хурделіці —
Ім у далеч таку
добиратися лінь.
Ще в душі не зима.
Ще усе перемелеться
І загубиться
в сонячній повені тінь.
м. Рівне. ■

Цифри і факти

Практично всі гібриди газанії не дають насіння і розмножуються лише живцюванням, тому їм зовсім не загрожує перехресне запилення.

Кала у перекладі з грецької означає «красива».

Водний відвар календули робить шкіру ніжнішою, а запах поту довго не з'являється.

Вирощуючи морозник із насіння, наберіться терпіння: зійти воно може навіть через рік після посіву.

■ Редакційний щоденник

«КОЛИ ВОНО ЗАПРАЦЮЄ, ТО МИ ПОБАЧИМО...»

Чим переймалася і з чого дивувалася упродовж останнього часу заступник головного редактора газети «Волинь-нова»

Галина СВИТЛІКОВСЬКА

За кордоном віддалене спостереження і лікування за допомогою інтернету практикують уже понад 10 років.

...МРІЯМИ ПРО СІЛЬСЬКУ ТЕЛЕМЕДИЦИНУ

«Казали — мрійник, нічого не буде. А вже і гроші є, які було конфісковано у Януковича, котрий їх вкрав у народу України. І ці гроші мають працювати на людей», — такі обнадійливі слова Президента Петра Порошенка, сказані наприкінці минулого року на Одещині, стосувалися охорони здоров'я селян. Обіцяв очільник держави, що навіть у глухій провінції хворих консультуватимуть професори: медсестра зробить кардіограму, передасть її електронними засобами зв'язку спеціалісту-світліку й одержить вказівку, як діяти далі. Розповідав про можливості телемедицини, про інші нововведення. На жаль, подібні заяви сьогодні важко сприймати на віру. Навіть попри те, що президентський закон уже підкріплений фінансуванням.

4 мільярди гривень з державного бюджету 2017 року і ще 1 з кошторису-2018. Саме така субвенція виділена місцевим бюджетам на розвиток системи охорони здоров'я у сільській місцевості. Нашій області дістався 151 мільйон гривень (ділили кошти за кількістю жителів у селах). Гроші призначені на побудову або ремонт амбулаторій, закупівлю медичного обладнання, комп'ютерів, автомобілів «швидкої», ліків, підключення до інтернету та забезпечення службовим житлом лікарів. Зрозуміло, на все цієї суми не вистачить. Які дірки латати у першу чергу, як розпорядитися коштами — мають оперативно вирішити на місцях.

Розробкою закону «Про під-

вищення доступності та якості медичного обслуговування у сільській місцевості» займалася голова постійної комісії Одеської обласної ради з питань будівництва, радниця Президента Марія Гайдар. Над його втіленням працює спеціально створений офіс під керівництвом Оксани Сивак, яка до серпня минулого року працювала заступницею міністра охорони здоров'я. Начебто є відповідальні за майбутні нововведення.

Але прочитала нещодавно в одному з інтернет-видань інтерв'ю з цими офіційними особами — і здивувалася до глибини душі. Особливо вразило зізнання: «Коли воно запрацює, то ми побачимо, працює воно чи ні». А хіба не з конкретного плану дій треба було починати?

І нарешті про телемедицину. В рідному селі Рудка-Козинська, що за 30 кілометрів від Луцька, інтернет майже не доступний, лізь хоч на горище. Щоб скористатися мобільним телефоном, треба вибігати з хати на дорогу. І коли моєї старенькій мамі стало погано, душа затерпала від страху, що викликати «швидку» не вдасться.

Внутрішній ін'єкції робила співчутлива медичка із сусіднього Любча, яка працювала у ФАПі на півокладу. Крутила вона педалі велосипеда щодня — і в негоду, і в спеку, бо тільки на її добре серце надіялися хворі. Молодь у таких каторжних умовах працювати не хоче. Тому в більшості сіл фельдшери — люди поважного пенсійного віку, які не так про комп'ютери мріють, як хоча б про нові тонометри та найнеобхідніші препарати для першої допомоги.

...ВСЕУКРАЇНСЬКОЮ РЕФОРМОЮ БЕЗДОРИЖЖА

Про те, що досі від 50 до 70 відсотків коштів, виділених на ремонт наших шляхів, безсоромно розкрадали, відомо всім. Для великої армії відповідальних і причетних осіб хронічне латання асфальту — золоте дно. Визнає це і міністр інфраструктури Володимир Омелян, запевняючи, що тепер дерібану грошей поставили заслін.

У 2018 році стартує Всеукра-

планують витратити 1 мільярд 882 мільйони гривень. Це кошти так званого «митного експерименту», державного Дорожного фонду, «крихти» з місцевих бюджетів. Обіцяють повністю завершити роботи на шляху Луцьк — Володимир-Волинський, відремонтувати відрізок дороги від княжого міста до Новолинська, трасу на Ковель, об'їзну навколо обласного центру.

Зрозуміло, мріяти про автотранспортні зарано. Не трясє, коли

«Українки споконвіку були незалежними, гордими, рівноправними, знали собі ціну й уміли за себе постояти. Такими й повинні залишатися, незважаючи на різні впливи й віяння.»

їнська дорожня реформа. Передбачається, що цього року половину всіх надходжень від акцизів із продажу пального спрямуватимуть у спеціальний Дорожній фонд, наступного року — 75 відсотків, 2020 — усі 100. Отож у 2018-му в Україні в асфальт «закаткують» приблизно 39 мільярдів гривень із цього фонду. Запроваджують також децентралізацію доріг: 120 тисяч кілометрів автошляхів (зі 170 тисяч) буде передано на місцевий рівень. Державне агентство «Укравтодор» відповідатиме за 50 тисяч кілометрів автотрас міжнародного і національного значення.

Уже відомо, що на ремонт 334 кілометрів волинських доріг цього року в області загалом

добираємося тепер до Львова, і тому радіємо. Але хто буває у Польщі, той підтвердить, як далеко нам до сусідів у цій сфері. Тож коли позаторік у жовтні Кабінет Міністрів України призначив поляка Славоміра Новака головою Державного агентства автомобільних доріг України, то це кадрове рішення здавалося обнадійливим. Щоправда, після скандалу із землею пана Новака — Войцехом Бальчуном, який ще більше розвалив «Укрзалізницю», одержуючи щомісяця майже по півмільйона гривень, оптимізм пригас. А нещодавно ЗМІ оприлюднили і розмір зарплати керівника «Укравтодору»: із січня по листопад він торік отримував щомісяця по 108 тисяч гривень,

у листопаді «чистими» вийшло 205 тисяч.

Праця високих посадовців в Україні тепер оплачується щедро. От тільки не завжди бачимо відповідні результати їхньої роботи. Це у звітах, бадьорих рапортах і заявах керівників усіх рангів ідеться про досягнення. А люди в селах нарікають, що мусять пішки долати чималі відстані, бо перевізники не хочуть ризикувати автобусами, які грузнуть у багноці й гублять колеса у ямах. Клопіт громад, місцевої влади? Можливо, ближче до виборів голос народу почують і на столичних пагорбах?

...СУПЕРЕЧКАМИ ДОВОКОЛА «ПРАВА СПОКУШАТИ»

Іноді у мене складається враження, що розпещений ситим, благополучним життям «цивілізований світ» часом втрачає здоровий глузд. Можна було б сказати: і нехай. Але «імпорт» сумнівних цінностей впливає на свідомість наших дітей, вносить розгартяш у їхні голови. Як, наприклад, захист секс-меншин, що стає пропагандою «інакшості».

Популярна і тема гендерної рівності, яку мусують десятки громадських організацій. Якоюсь одним експерт із «грантоїдів» зробив закид нашої газети, мовляв, підрахували, що стільки-то ваших публікацій — про чоловіків, а ось про жінок пишете рідше. Довелось пояснити «аналітику», що інакше й бути не може, якщо засіб масової інформації об'єктивно відображає реальність. Сьогодні представниця прекрасної статі — у меншості серед посадовців, депутатів, політиків, громадських діячів. І причини професійної чи будь-якої іншої дискримінації треба шукати не на газетних сторінках.

А в останній місяці модною стала тема сексуальних домагань, викликана голлівудським скандалом: популярного продюсера Харві Вайнштейна актриси-зірки звинуватили в тому, що він розподіляв ролі в ліжку. Розгорується цілий рух на підтримку «порушених мовчання». Жертвами хтивих чоловіків публічно називали себе сотні молодички. Хвиля цих зізнань зміла з кісел багатьох посадовців, політиків. А тепер ось самі жінки заговорили про «полювання на відьом». Близько 100 представниць французької інтелігенції, включаючи актрису Катрін Денюв, підписали відкритий лист на захист чоловіків і опублікували його в газеті «Монд». Автори цієї заяви захищають сексуальну свободу, для якої «право спокушати є принципово значимим».

Давно не переймаюсь подібними дискусіями. Але не люблю «мавпування» й наслідування: англомовних вивісок, чужих нам традицій, запозичених смаків, уподобань, правил поведінки жінок і чоловіків... Українки споконвіку були незалежними, гордими, рівноправними, знали собі ціну й уміли за себе постояти. Такими й повинні залишатися, незважаючи на різні впливи й віяння. ■

Справжні чоловіки захищають Батьківщину

ЛУЦЬКИЙ ОБ'ЄДНАНИЙ МІСЬКИЙ ВІЙСЬКОВИЙ КОМІСАРІАТ ПРОВІДИТЬ ВІДБІР КАНДИДАТІВ НА ВІЙСЬКОВУ СЛУЖБУ ЗА КОНТРАКТОМ НА ПОСАДИ СОЛДАТСЬКОГО, СЕРЖАНТСЬКОГО ТА ОФІЦЕРСЬКОГО СКЛАДУ ДО ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

На військову службу за контрактом приймаються під час дії особливого періоду: чоловіки від 18 до 60 років, жінки від 18 до 50 років

Терміни контракту 6 місяців — для громадян, що відслужили 11 місяців служби за мобілізацією (строковою служби), або звільнених із військової служби під час особливого періоду (з березня 2014 року), **3 роки** — для громадян, які не служили, осіб рядового та сержантського складу запасу.

Грошове забезпечення
Рядовий склад — від 7500 грн.
Сержанти — від 8500 грн.
Офіцери — від 10000 грн.
Щомісячно за участь в АТО — 4500 грн, на лінії зіткнення — 10000 грн.

Соціальні гарантії
Військовослужбовці мають право на безкоштовне здобуття вищої освіти без відриву від військової служби, безкоштовне медичне забезпечення, а також санаторно-курортне лікування. Розроблено зміни до Закону України «Про соціальний та правовий захист військовослужбовців

та членів їхніх сімей» щодо виплати грошової компенсації за піднайом житла для осіб рядового, сержантського і старшинського складу. За працівниками, прийнятими на військову службу за контрактом, у тому числі шляхом укладання нового контракту на проходження військової служби, під час дії особливого періоду на строк до його закінчення або до дня фактичного звільнення зберігається місце роботи, посада і середній заробіток.

За більш детальною інформацією щодо військової служби за контрактом звертайтеся в Луцький об'єднаний міський військовий комісаріат за адресою: м. Луцьк, вул. Теремнівська, 85а, кабінет 505.
Контактні телефони: 75-14-31, (066)249-58-85; (068)48-40-160.

■ Незагоєна рана

Дід Антон та баба Лікора у 1960-х роках.

Отій маленькій дівчинці на руках у дідуся ще було не до запитань про минуле. Тепер же ні в кого поцікавиться...

АНТОН ЗУБАЛЬ ВИЖИВ ПІД ЧАС РОЗСТРІЛУ В ЛУЦЬКІЙ ТЮРМІ

Мій дід найбільше запам'ятався безмежною любов'ю до своїх онуків і такою ж сильною ненавистю до радянської влади

Валентина ЛИСЮК

ПЕРЕДМОВА

Я ж виховувалася на літературі, віршах і піснях «в дусі комунізму». В школі певний час очолювала комсомольську організацію, після закінчення навчання теж ніколи не ухилялася від комсомольських доручень.

І саме тому кожна зневажлива фраза, кожна колоча репліка проти влади, сердито і саркастично кинута моїм дідом, неодмінно зачіпала за живе і аж принижувала мене особисто. Доти, доки не привідкрилася ота невидима ляда — і я зазирнула на самісіньке дно райдужно розфарбованого радянського колодязя, де під шаром комуністичного пафосу і бравади ховалися, наче в найнадійнішій кривіці, страшні рештки трагізму дідового минулого

ЧЕРЕЗ БРАК ФОТОЗНІМКА НЕ ВИЇХАЛИ ДО ПАРАГВАЮ

Мої дід Антон і баба Лікора, одружившись, усі свої старання спрямували на примноження селянських статків, адже в сім'ї народжувалися і підростали діти. Тому господарство з кожним роком збільшувалося, хоча це давалося з величезними труднощами: коні, сівалки, косярки, молотарки, весь дрібний сільськогосподарський реманент — мали все, що потрібно для праці на землі. Крім того, дід славився на всю округу як хороший коваль, то щось заробляв і на цьому. А ще він був грамотний, дуже добре проводив математичні розрахунки. Довгий час входив до організації «Просвіта», завжди цікавився пресою і, жадібно смакуючи, вичитував усе до останнього абзацу. Можливо, саме через це непогано розбирався в політиці. Завжди відзначався стриманістю, тому кожне його слово було виваженим, вчинок — обдуманим.

Отак у важких, рясно скроплених селянським потом буднях з далеко не частими, але такими довгожданими митями

відпочинку і минали дні дідового життя — спокійно, тихо й розмірено. Але, зважаючи на політичну ситуацію, яка складалася, він розумів: незабаром усе закінчиться. Тож глава сім'ї вирішив шукати кращого (чи й легшого) життя за океаном, і, порадившись, родина надумала виїхати аж у далекий Парагвай. Пройшовши митарства бюрократичної тяганини, нарешті зібрали всі необхідні папери і тривожно, з острахом, чекали дня від'їзду. Та, видно, не судилося. Саме в той період треба було народитися синові — і не вистачило одного-однісінького фото на вироблених документах! Тож усі так і залишилися на батьківщині.

ТОВАРИШ ПРИКРИВ ЙОГО СВОЇМ ТІЛОМ

І ось у 1939 році прийшли, як дід завжди говорив, «перші совети». Зустрів він їх досить насторожено. Щоб не бути ви-

тюрму, інкримінувавши розрату державної власності. Аж тут — війна.

«Сидимо у камері, — розповідав потім дід, — а людей багато, і в кожного своя кримінальна стаття: той украв, той убив, а той і сам не знає, за що він тут. І ото в неділю, 22 червня, вдослідом як почали німці бомбити все навкруг! Снаряди рвуться, люди в паніці — хто молиться, хто плаче. Аж вбігають наглядачі. І чомусь стали виштовхувати нас у тюремний двір — бігом, бігом! Ми, нічого не підозрюючи, повиходили. І тут над головою просвітили перші кулі. Це ж нас на розстріл вивели! Свої!!! Як?! Без суду і слідства?! Стояв причумлений, як дурень, під прицілами кулеметів, поки до тям не привів крик Федося: «Антоне, падай!» Він різко смикнув за руку, я впав, а товариш мене накрив своїм тілом... Ніколи цього не забуду. Ніколи... Що залишився живим, завдячу

«До самої могили він так і не пристав советам свого розстрілу...»

тільки своєму рятівникові». Довго (а може, то тільки здавалося?) вони лежали отак. Неначе в глибокому гіпнозі, підсвідомо фіксували, що зовсім поряд стрекотіли кулемети, свистіли кулі. І падали, й падали люди. Поранені, вбиті, закряквані, молоді і в літах, винні і невинні. Хтось іще ворушився, чіпляючись за життя, а хтось уже дивився скляним поглядом у високий світ, туди, де ні біди, ні болю, ні смерті. Тільки радість. І правда. І вічність... «Кто живой, поднимайся! Кто встанет — стрелять не будем!» — рявкнуло десь зовсім поруч. Вони лежали, двоє ледве дихаючих істот між штабелями людських тіл, гарячково перебираючи хаотичну вервечку думок: «Що зараз робити?.. Як краще вчинити?.. Лежати?.. Вставати?» Доносилися поодинокі звуки — то дстрілювали поранених.

«Вставаймо, Антоне! Чуєш, вставаймо! То, може, живі зостанемося!» — прошептав у саме вухо Федось.

І вони піднялися, підтримуючи один одного — двоє друзів, односельчан, кумів, сватів. Назустріч невідомості. Зір затуманився, але загострився слух. Скрізь лунали зойки. То тут, то там чулися крики конвоїрів. Десь зовсім поруч розривалися снаряди (напевно, то німецькі?..). Ще працювали кулемети (а це такі свої...). Пахло кров'ю. Смертю... Пеклом...

«Кто живой, строиться в шеренгу!» — це знову дзвякають оті пси, оті советські недоноски, що не мають ні душі, ні серця! І вчорашні в'язні, здебільшого поранені, морально знищені, перемазані своєю і чужою кров'ю, і приречено вибиралися з-поміж лежачих побратимів і, незграбно сутулячись, ставали в кривий переривчастий ряд.

«ЗА ВЛАСТЬ, ЯКА МЕНЕ НІ ЗА ЩО СТАВИЛА ДО СТІНКИ, Я ВОЮВАТИ НЕ БУДУ»

Я вже, на жаль, ніколи не дізнаюся всіх подробиць його довгого і нелегкого шляху додому, бо рідної людини уже 40 літ немає на світі. Тільки на порозі власної домівки, випереджаючи будь-які запитання, він сказав, як відрізав: «За власть, яка мене ні за що ставила до стінки, я воювати не буду».

Але дід Антон розумів, що в спокої його ніхто не залишить. Потрібно було йти в партизани, або в поліція чи повстанці. Однак вибору якраз і не було. Партизанами командували ті самі ненависні «совети», німці були ворогами, а в повстанцях («бандерах», як казала моя баба) було багато і таких людей, з якими він, як кажуть, ні за які гроші не хотів мати нічого спільного.

Так у невизначеності летіли дні, минали тижні, і все ближче до Боровичів наближався фронт, який гнав німецьких окупантів далі й далі. І все біль-

ше хмурилося дідове чоло, бо він твердо знав: помилування не буде. І цей час прийшов, коли дід Антона викликали у владні кабінети і дали на роздуми якусь годину-другу: або ти, чоловіче, ідеш під трибунал, або стаєш головою колгоспу. І знову нависає нагальна і така складна дилема: що робити?! А жити-то хочеться... І бачити світ і дітей своїх, і поле, і зелену травичку біля хати, і навіть оту кувалду, що б'є прями́нькою по барабаних перетинках — бух-бух, бух-бух, оглушуючи з кожним роком усе більше й більше... І дід дав згоду.

Як родина вижила в той період — одному Богу відомо. Хто тільки не навідувався до хати Зубалів! І в усіх обов'язково — зброя. Кожного дня були представники влади зі своїми жорсткими вимогами, майже щовечора налітали, як їх називала баба Лікора, «ястребки», які, неодмінно махаючи перед самісіньким носом господарів пістолетами, залякували каторгою за співпрацю з українськими націоналістами. Одного разу опівночі до хати завітав загін «ястребків» на чолі з офіцером Бариніним. І він розкричався, що зараз перестріляє всю сім'ю, якщо не зізнаються у зв'язках з бандерівцями. Баба стала просити: «Пане товаришу Баранін, не чіпайте нас, ми ні в чому не винні!» А той репетує: «Я не Баранін, я Баринін!» Проте, щоб вижити, брехати і кривити душою все-таки доводилося, бо частенько вночі приходили оті «хлопці з лісу» — «бандери», на яких полювали і яким потрібні були продукти, бинти, одяг. Але геть усі «дорогі гості», які регулярно навідувалися до зубалівського обійстя, неодмінно погрожували розправою. А в хаті ж — діти, великі і малі, старі батьки. Тримає баба найменшенького, Степана, на руках, а дуло автомата уже націлено прямо йому в голову. Чим же завинили вони, її діти, чи сусідські, чи чийсь інші? За що така кара Божя?!

Дід вижив, хоча й посивів дуже рано. І скільки ж то нерозказаного, нерозділеного, захищеного в найглибшій куточці душі забрав він із собою туди, де вже ніхто і ніколи не дізнається всієї правди його гіркої історії! Ужесь у шістдесятих-сімдесятих роках неодноразово писав у Москву — здається, до Генерального секретаря ЦК КПРС Леоніда Брежнєва і до Голови Ради Міністрів СРСР Косигіна — листи-звернення-заяви з проханням встановити справедливість щодо його довоєнної судимості. Даремно. Приходили тільки стандартні відповіді-відписки. Ніхто й не думав розбиратися в цьому питанні.

ПІСЛЯМОВА

Ось так і прожив мій дід Антон Семенович Зубаль до кінця своїх днів у глибокій неприкритій образі на радянську владу — за таке несправедливе і здриницьке «розкуркулення», за бандитську примусову колективізацію, за немислимі доноси і шантаж, за «ястребків» у погонах, за їхню зневагу, зверхність та поганську мову, за те, що ця свавільна войовнича влада зробила сільських господарів мало не жебраками, а трутнів — начальниками, за кожний невтішний і безрадісний прожитий день та за кожен проведений в похмурих думках безсонну ніч... Та особливо пекла смертельна образа за оту смердючу Луцьку тюрму. І до самої могили він так і не пристав советам свого розстрілу...

с. Боровичів, Маневецький район. ■

■ Знай наших!

НЕ ЗАХОТІВ БУТИ ШУМАХЕРОМ І ПІДКОРИВ СВІТ ГРОЮ НА ТРОМБОНІ

У сім'ї Тітяєвих — усі музиканти: мама, тато і двоє синів

Лариса ЗАНЮК

18-річний Павло Тітяєв, визнаний за версією Всесвітньої тромбонної асоціації найкращим альтовим та теноровим тромбоністом світу 2017 року, прибув у музичну школу № 1 ім. Фридеріка Шопена міста Луцька, щоб привітати з Різдом свого тата й викладача Волинського коледжу культури і мистецтв ім. І. Стравінського Андрія Тітяєва. Твори світових композиторів виконували студенти Вадим Прокопчук, Адріан Шейко (концертмейстер — Валентина Зубчик) і наймолодший Микола Мартинюк загравав мелодію, без якої не уявити Різдва, — «Jingle Bells», написану американцем Джеймсом П'єрпонтонм ще 160 років тому. Павло ж потішив «Ноктюрном» Франца Штрауса, композицією Франсуа Рабе «Баста», пробігши з тромбоном у шапочці Санти через усю залу, як це бачив на світових сценах. Адже він — лауреат багатьох міжнародних конкурсів: у Чехії, Польщі, Італії. Більше того, Всесвітня асоціація тромбоністів, яка налічує десятки тисяч професіоналів, відібрала Павла Тітяєва у трійку фіналістів, і влітку в Лос-Анджелесі він переміг аж у двох конкурсах, змагаючись із дорослими музикантами. У нагороду отримав два тромбони.

У Польщі, розповідає Павло, під час Різдвяних свят тромбони звучать просто на вулиці, створюючи атмосферу особливої урочистості.

Зараз Павло Тітяєв навчається на другому курсі музичної академії польського міста Катовіце. Він з родини музикантів. Тато Андрій, як ми згадували,

Батьки навчили Павла працювати з максимальною самовіддачею: якщо це картинг — то призові місця на всеукраїнських змаганнях, якщо гра на тромбоні — то світова першість.

викладає клас тромбона у Волинському коледжі культури і мистецтв ім. І. Стравінського, мама Тетяна навчає гри на віолончелі у музичній школі № 1 ім. Фридеріка Шопена та грає в камерному окрестрі «Кантабіле», а старший брат Петро — професійний скрипаль, відвідав із концертами різні країни світу, нещодавно побував у Японії. Ймовірно, саме його приклад і заохочував Павла. Батьки ж таких ідей не підтримували, мовляв, досить вже нам тих музикантів. І віддали сина в... школу автомобільного спорту — картингу. Павло дарма там не іздив — привозив перемоги зі всеукраїнських змагань з картингу до 9 класу. То чому ж покинув спорт?

— Так, були успіхи в картингу, але великого бажання ним займа-

тися я не мав. Здавалося це несерйозним, дитячим. А від музики батьки відмовляли, тож взяв сам

дий музикант. — Коли тато побачив мене з інструментом, була серйозна розмова. Він намагав-

«**Всесвітня асоціація тромбоністів, яка налічує десятки тисяч професіоналів, відібрала Павла Тітяєва у трійку фіналістів, і влітку в Лос-Анджелесі він переміг аж у двох конкурсах, змагаючись із дорослими музикантами.**»

і спробував. Мама й тато переконували, що це нелегко — щодня працювати по кілька годин, бо ж або ти будеш справжнім музикантом, або зовсім не берися за це. Я почав грати на тромбоні аж у 13 років, бо прийшов до цього свідомо, — розповідає моло-

ся зрозуміти мої наміри. А мені насправді подобалося. Спочатку я рік займався з татом, потім екстерном закінчив музичну школу, вступив в училище — і знову потрапив у клас до тата, — **сміється Павло.** — Якось поїхав на курс у Польщу, там познайомився

зі своїм майбутнім викладачем. Він підійшов і запропонував вступати в музичну академію в Катовіце. Тепер я на другому курсі. Приїжджаю на зимові та літні канікули, і завжди хочеться зробити друзям музичний подарунок, наразі — різдвяний.

— **І як тобі навчання в Польщі?**

— Це інший світ. Особливо мене вразила сама академія, там працює багато музикантів світового рівня. Дивлячись на них, розумію, що не можна зупинятися. На Різдво ми хором із десяти тромбоністів виконували колядки на площі перед навчальним закладом. Там така традиція. Збираються масово люди і слухають, ми ж граємо для забави, а не для заробітку.

— **Не хочеться такі цікаві ідеї перенести в Україну і потішити лучан на Театральній площі за просто так?**

— Чого ж? Можна. А ще мрію твори світові класики, які раніше не виконувалися на тромбоні, грати в новій сучасній подачі. Сьогодні тут звучав «Ноктюрн» Йогана Штрауса, який я адаптував до тромбона.

— **Розкажи про історію самого інструмента, адже він такий давній. А Різдво в Європі без нього, мабуть, як у нас без колядок, — не уявляється?**

— Так, тромбон з'явився ще у XV столітті. Спочатку це були труби, потім до них додали таку деталь, яка рухається, щоб змінювати діапазон звуків. З того часу інструмент мало трансформувалася, це майже його первинна форма. Не відомо, хто винайшов тромбон, але в давнину він часто лунав у церкві, бо його звук дуже подібний до людського голосу і наче подвоює звучання.

— **Здається, треба мати силу, щоб довго та потужно дути в трубу?**

— Це хибна думка, дути треба не сильно, а правильно.

— **А що люблять слухати на тромбоні дівчата?**

— Джазові композиції, тато мій теж виконував джаз, мені ж більше до смаку класика.

— **Що ж, Павле, бажаємо світових успіхів і чекаємо з новими концертами у рідному Луцьку!** ■

Цей День в історії

Харчукова «Волинь» стала відповіддю-продовженням Самчукової «Волині»

16 січня 1988 року помер український письменник Борис Харчук

Тарас ГРИЦЮК

Він народився

у селі Лози нині Збаразького району Тернопільської області. Вчився у Кременецькому педагогічному інституті, пізніше — у Полтавському, закінчив Вищі літературні курси у Москві. Борис Харчук був першим редактором популярного дитячого журналу «Малютко». Писав романи, повісті, оповідання та новели (усього понад 30 творів). Багато з них сюжетно пов'язані з рідним краєм — «Палагна», «Соломія», «Хліб насущний», «Майдан», «Кревняки».

Найвідоміший його твір — роман «Волинь» (у 2 томах, 4 книгах). У ньому автор змалював життя родини Гнатюків на тлі історії Волині з 1920-х

років до кінця Другої світової війни. Цю тетралогію називають і продовженням Самчукової «Волині», і радянською відповіддю «націоналістичному

«**У «Волині» змальовано голодомор... на Західній Україні. І організував його... Пилсудський.**»

письменникові». Дух конкурентності посилюють навіть факти їхніх біографій. Обидва народилися на історичній Волині: між Лозами і Дерманню близько 50 кілометрів. На думку відомого філософа, письменника та публіциста Петра Кралюка, за рівнем майстерності Борис Харчук не поступається Уласові Самчуко-

Два епічні твори про наш край варто прочитати кожному.

ві, а можливо, навіть перевершує його.

Проте попри певний радянський присмак (а інакше й бути не могло у тоталітарній державі) Харчукова «Волинь» — це

перш за все епічна картина буття волинського селянина першої половини ХХ століття. Разом з тим автору вдалося показати трагічні сторінки української історії. Щоправда,

в умовах цензури довелося вдаватися до викрутасів. Так, у «Волині» змальовано голодомор... на Західній Україні. І організував його... Пилсудський. Коли селяни пхнуть з голоду, поруч у степу стоять вагони із зерном. Хоча пильний читач зауважить: які ж стери у нас на Волині? Тож ясно, про який Голодомор ідеться і хто його організатор. Картина смерті безногого художника, який був в УПА, — це явний натяк на відомого повстанського митця Ніла Хасевича.

Зрозуміло, що подібні речі не викликали захвату радянських ідеологів. Тож під час гоніння на українську інтелігенцію на початку 1970 років у пресі з'явилися критичні рецензії на третю та четверту частини «Волині», де змальовано часи Другої світової та початок підрадянського періоду. Тетралогію вилучили з бібліотек. Лише у другій половині 1980-х, перед смертю автора, книжку реабілітували і вийшло друком друге її видання.

Борис Харчук одним із перших звернувся до теми УПА. У 1989 році вийшла його повість «Вишневі ночі» про кохання повстанської зв'язкової та енкаведиста, за сюжетом якої знято однойменний фільм. ■

■ Перемога кується в тилу

Привітання від земляків із Горохівщини – народного колективу профспілок України «Освітнянка» – було особливим.

«МОЛЮСЬ НА ЧУЖИНІ ЗА УКРАЇНУ»

Заробітчаника Світлана Бояркевич гроші зі свого благодійного концерту передала на будівництво храму у Волновасі

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Непомітно швидко промайнули дві осені відтоді, як Горохівщина після 16-річної розлуки заслухалася співом Світлани Бояркевич — вродливої жінки, волинянки з голосом ніжним і сильним, як напровесні промінь. Тоді, восени 2015-го, талановита співачка і композитор зі сцени районного народного дому «Просвіта» на сольному благодійному концерті з промовистою назвою «Я прийшла до вас з піснею в серці» у сльозі, до яких зворушила публіку виконанням авторських пісень, пообіцяла, що невдовзі неодмінно приїде додому з Іспанії з новою концертною програмою.

Повернулася! Та хіба ж змогла б не приїхати у світлицю, в якій над людьми співала колискові двом тепер уже дорослим синам Євгенові і Русланові, у Горохів, звідки спершу по Волині, а згодом по світу розлилися пісенним джерелом її почуття до друзів різних поколінь, котрих, напевно, Бог посилав їй у найскрутніші хвилини в нагороду за світлу вдачу. Всі вони, ніби то було вчора, пам'ятають, як сильно Світлана мріяла записати диск із власними піснями, як хотіла до статку дітям... Задля того й нава-

Світлана Бояркевич живе піснею.

жилася поїхати на заробітки.

«Повернуся через рік і буду знову найщасливішою в обіймах синів. Зможу і записати диск, і продовжити музичну кар'єру», — подумки міркувала дорогою в Іспанію. Але доля, певно, лише сумно послівчувала тій материнській тузі і повела її зовсім іншою наміченою Богом стежиною.

Хтось задрив їй, забувши, що добре там, де нас нема. Світлана ж ковтала сльози, якби могла, руками стиснула б серце, щоб воно не рвалося від смутку за рідними людьми.

відомого маестро Едуардо Урсоло відбувся її великий авторський концерт. Хтось із земляків-заробітчани, які з'їхалися з усієї Іспанії, захоплено вигукнув: «Це ж співає наша Україна!» — і ті слова були для

«Хтось із земляків-заробітчани, які з'їхалися з усієї Іспанії, захоплено вигукнув: «Це ж співає наша Україна!» — і ті слова були для горохівчанки найдорожчим титулом і найпотрібнішим визнанням.»

горохівчанки найдорожчим титулом і найпотрібнішим визнанням.

Мине ще трохи часу, і з українцями в Іспанії Світлана Бояркевич створить волонтерську групу зі 150 людей, яка пропагуватиме українське мистецтво, допомагати-

ме Майдану і воїнам неоголошеної війни в рідній державі (волонтери вже закупили і передали в зону АТО чотири карети швидкої допомоги, які врятували сотні життів). В історію іспанського містечка Віларробledo наша землячка зуміла вписати народження омріяного диска своїх пісень із романтичною назвою «Поцілунок дощу», а героям Революції гідності та АТО присвятила збірку «Приречені на перемогу». До слова, місяць тому у видавництві «Свічадо», що у Львові, вийшла нова збірка пані Світлани — «Міф».

Ініціатором і режисером нещодавнього концерту Світлани Бояркевич, який відбувся в Палаці культури міста Луцька, став заслужений діяч мистецтв України Віталій Іваницький, а співали її пісні відомі волинські артисти Анатолій Говорадо (гурт «Світязь»), Алла Опейда, Галина Конач, Ольга Добрянська, Василь Дунець... Сюрпризом, який потішив чи не найбільше, виявився для авторки вихід на сцену народного аматорського колективу профспілок України «Освітнянка» (керівник Володимир Онищук), котрий виконав її «Молитву», а також вітання голови райкому профспілки працівників освіти і науки Євгенія Карп'яка.

Пані Світлана назвала свій беніфеїс «Молюсь на чужині за Україну» і запросила на нього всіх волинян, усіх чоловіків, які захищали і захищають Україну на Донбасі, котрі були поранені і лікуються у Центрі реабілітації учасників АТО у Луцьку. Були серед них і горохівчани, які приїхали з побратимом Михайлом Харківом, щоб почути пісенну сповідь цієї талановитої жінки. Відтак на сцені від усіх них співачку міцно обійме, вклониться їй за щирість навідник-оператор БМП Одеського батальйону Віталій Лутков, а за кошти з концерту, які вона передала на будівництво храму у Волновасі, їй дякуватиме митрополит Луцький і Волинський Михайл.

Окрасою концерту були учні Луцької музичної школи № 1, дитячий вокальний ансамбль «Співаночка» з обласного центру, танцювальні колективи. Пані Світлану не перестав дивувати, коли малеча виконує «дорослі» пісні, тож вона пише музичні твори для дітей. За це юні артисти подарували улюбленій композиторці хліб на вишитому рушникові і десятки букетів.

...«Це син, мій син!» — скрикнула вона, засіявши від щастя, приймаючи на сцені квіти від свого Руслана. Пригорнеться, як горлиця, до міцного плеча і з тої хвилини співатиме ще чуттєвіше, ще прекрасніше! Як жінка, Берегиня, уособлення України! ■

Відтепер читаємо нас по-новому:

ВІТОРОК —
«Волинь-нова»
(16 сторінок);

ЧЕТВЕР —
«Волинь-нова»
(24 сторінки);

П'ЯТНИЦЯ —
«Цікава газета
на вихідні» (16 сторінок).

Якісно — українською!

«Цікава газета на вихідні»

Відтепер нас можна передплатити у будь-якому поштовому відділенні України

ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ:

1 місяць — 11 гривень

3 місяці — 33 гривні

6 місяців — 66 гривень

Передплатний індекс для Волині — 60304, для Рівненщини — 60312, для решти України — 60307

У комплекті з «Волинню-новою» — значно дешевше!

Цікава — до кави!

Читайте у четверговій «Волинь-новій» за 18 січня на 24 сторінках:

- Пропили... 8 дітей
- Став незалежним, коли поставив вдома на даху сонячну електростанцію
- Відверта розповідь про війну волинського кіборга, який захищав Донецький аеропорт
- Чому локачанка не побачила у Швеції жодного смітника

ЦІКАВА
Газета
на вихідні

Публікації, якими здивує «Цікава газета на вихідні» у п'ятницю, 19 січня, на 16 сторінках:

- Приїхала з Індії на Західну Україну, щоб зцілювати людей
- Кого з наших художників порівнюють із Сальвадором Далі
- Хто він — чоловік, який змусив людей платити за своє марнославство і вкрав їхній час?
- Схема вишивки, поради для справжніх господинь, медична шпальта, ціла сторінка рецептів найсмачніших страв і неймовірна історія в рубриці «Так ніхто не кохав»

І ви ще сумніваєтеся, чи зустрітисся нам тричі на тиждень? Гайда до листоноші — вона організує наші побачення — оформить передплату!

Вітаємо!

Чудова людина, найкраща матуся, дружина, дорога бабуся

Любов Павлівна СЕМЕНЮК,

жителька села Верхи Камінь-Каширського району, 8 січня відсвяткувала 55-річний ювілей.

Люба матусю, вас щиро вітаємо, нехай вас супроводжують добро та любов, життя буде багатим і щирим, а доля посилає міцне здоров'я, сімейний затишок та Боже благословення.

Спасибі за ласку, за ніжну турботу,
За чуйність, гостинність, невтомну роботу.
Господь хай дарує здоров'я і сили,
Спасибі, рідненька, що ви нас зростили.
Хай серце у грудях ще довго палає,
А руки, мов крила, нас пригортають.

З вдячністю і любов'ю чоловік, син, дочки, зяті, внуки.

13 та 14 січня відсвяткували день народження — 25 років — люблячі та турботливі батьки, щирі, надійні брат і сестра, дорогі діти, внуки

Ольга та Василь ПАРІ,

жителі села Пустомити Горохівського району.

Бажаємо вам весняної радості, топилої гордості, березової ніжності, осінньої щедрості, лебединої вірності.

Хай пливе щасливо ваш життєвий човен
І минає легко береги круті.
І любові буде хай завжди він повен,
То найголовніше у людським житті.

З повагою та любов'ю синочки Діма, Артемчик, сестра Іванка з чоловіком Віталієм, тато, мама, дідусь, бабуся.

70 років від дня народження відсвяткувала листоноша відділення поштового зв'язку Луцьк-10

Валентина Андріївна ФУРМАНЮК.

Наша іменинниця 38 років пропрацювала в галузі зв'язку. Бажаємо вам, шановна Валентино Андріївно, міцного здоров'я, радості, добробуту, благополуччя. Нехай милосердний Господь дарує вам свою прихильність, оберігає та захищає, а оптимізм, віра, надія допомагають долати труднощі.

Хай мудрий час не сиплеться піском,
Хай колоситься успіхами нива,
Нехай зима величним рушником
Постелить долю світлу і щасливу.

З повагою колеги, профспілка волинської пошти та колектив редакції газети «Волинь-нова».

Завтра 25 років від дня народження зустрине найкраща донечка, любя сестричка, турботлива внучка, жителька села Пустомити Горохівського району

Вікторія Вікторівна ГРИЦИШИН.

Сьогодні день народження у тебе і ми вітаємо усі від душі, віримо, що прийде ангел з неба і принесе із собою три ключі.

Перший ключик — від любові.
Любов від Бога, друзів і батьків.
І віримо, що дуже скоро
Ти матимеш сотню цих ключів.
Другий ключик — від щастя.
І хоч воно не кожному дано,
Та скільки б не було багатства,
А щастя треба все одно.
А третій ключик найдорожчий.
Його до серця ніжно пригорни.
Бо третій ключик — від здоров'я,
Його найбільше в світі бережи.

З любов'ю тато Віктор, мама Ольга, сестра Мар'яна з чоловіком Богданом, бабуся Роза.

Відсвяткувала 14 січня 65-річчя дорога матуся, бабуся, прабабуся, жителька села Лички Ківерцівського району

Ганна Васиївна БУБЕЛА.

Роки летять, мов лебеді

у вирій,

Життя іде, його не зупинить.
Прийміть вітання наші щирі.
До ста вам зичимо прожити.
Хай будуть поруч віра і надія,
Як два крила, що впасти не дадуть,

І сам Господь по милості наділить

Ще довгих літ, що сонцем виграють.

Хай Мати Божа вас оберігає,
В душі панують мир і доброта.
Ісус Христос здоров'я іпосилає

На многії і благії літа.

З любов'ю та повагою син Сергій, дочки Людмила, Лариса з сім'ями.

СУДОВІ ОГОЛОШЕННЯ

У Луцький міськрайонний суд Волинської області за адресою: м. Луцьк, вул. Сенаторки Левчанівської, 1, каб. № 14 на 10 год. 23 січня 2018 року у цивільній справі за позовом заступника військового прокурора в інтересах держави в особі Луцького прикордонного загону ДПС України до Горського Р. О. про виселення зі службового приміщення, викликається відповідач Горська Олександра Дмитрівна.

Відповідач має право подати свої заперечення проти позову, посилання на докази, якими вони обґрунтовуються, та повідомити про них суд.

У разі неявки справа буде розглядатися у відсутності відповідача.

(Головуючий — суддя Кирилюк В. Ф.).

х х х

У Володимир-Волинський міський суд за адресою: м. Володимир-Волинський, вул. Сагайдачного, 24 на 10 год. 18 січня 2018 року в зал судових засідань № 1 як відповідач у цивільній справі за позовом Сергієнко Ірини Віталіївни до Сергієнка Юрія Андрійовича про розірвання шлюбу викликається відповідач Сергієнко Юрій Андрійович, 19.10.1989 р. н., останнє відоме місце проживання якого: вул. Леніна, 7/2 селище Краснолуцький, Антраци-

тівський район Луганської області.

Відповідач має право подати свої докази чи повідомити про них суд.

У разі неявки відповідача у судове засідання справа буде розглядатися у його відсутності.

х х х

Любешівський районний суд Волинської області викликає в судове засідання Мурина Михайла Михайловича, який зареєстрований за адресою: вул. Шевченка, 17, с. В'язівне Любешівського району Волинської області, в якості відповідача у цивільній справі № 162/1074/17 (номер провадження 2/162/28/2018) за позовом Мурина Ніни Миронівни до Мурина Михайла Михайловича про визнання особи такою, що втратила право користування житлом.

Підготовче судове засідання призначено на 23 січня 2018 року на 10 год. та розгляд справи по суті буде проводитись 12 лютого 2018 року о 10 год. у приміщенні Любешівського районного суду за адресою: Волинська область, смт Любешів, вул. Незалежності, 86.

Одночасно роз'яснюємо, що відповідач відповідно до ст. 278 ЦПК України має право подати відзив. У разі ненадання відповідачем відзиву у встановлений судом строк без поваж-

них причин справа буде розглянута за наявними матеріалами справи.

У разі неявки вказаної особи в судове засідання та неповідомлення про поважні причини неявки справа буде розглядатися у його відсутності.

х х х

У Камінь-Каширський районний суд Волинської області за адресою: м. Камінь-Каширський, вул. Воля, 13 Волинської області на 11 год. 30 хв. 22 січня 2018 року у справі № 157/3283/17, провадження № 2/157/35/18 за позовом приватного акціонерного товариства «Волиньобленерго» в особі Камінь-Каширської філії до Петрика Володимира Кириловича про оплату вартості електроенергії, викликається в якості відповідача Петрик Володимир Кирилович, 24 серпня 1960 року народження, який проживає на вул. Перемоги, 19, с. Гута-Камінська Камінь-Каширського району Волинської області.

Відповідач може подати письмові заперечення з приводу заявлених вимог, посилання на докази, якими вони обґрунтовуються, та повідомити про них суд.

У разі неявки відповідача у призначений час або неповідомлення про причини неявки

справа буде розглядатися у його відсутності за наявними доказами на підставі ст. 169 ЦПК України.

З опублікуванням цього оголошення відповідач у справі вважається належним чином повідомлений про час, день та місце проведення судового засідання.

х х х

Луцький міськрайонний суд Волинської області (адреса суду: 43016, Волинська обл., м. Луцьк, вул. Лесі Українки, 24) викликає відповідача за позовом ПАТ «КБ «ПриватБанк» про стягнення заборгованості у судове засідання, яке відбудеться 18 січня 2018 року о 12 год. 40 хв, Гунько Наталію Федорівну (останнє відоме місце реєстрації: 45143, Волинська обл., м. Луцьк, просп. Відродження, буд. 9, кв. 45) справа № 161/14642/17, суддя Крупінська С. С.

У разі неявки відповідача у призначений час або неповідомлення про причини неявки, справа буде розглянута у його відсутності за наявними доказами на підставі ст. 169 ЦПК України.

З опублікуванням цього оголошення відповідач у справі вважається належним чином повідомлений про час, день та місце проведення судового засідання.

Всього один крок до Вашого БАГАТСТВА!

Загальний призовий фонд — 1 790 000 грн.

Знайдіть 5 назв птахів

П	Р	Т	Л	Ь	Ц	У	К	Е	Н
Г	О	Р	О	Б	Е	Ц	Ь	Я	Ю
А	Л	Ч	Я	Ю	Р	Ф	Т	С	В
С	Ц	И	Н	К	П	А	Р	П	Д
И	Б	З	М	Р	Т	Н	Ь	Е	Й
Н	С	О	Л	О	В	Е	Й	Ж	Р
И	И	З	Н	Ч	Ц	К	Д	И	С
Ц	К	У	С	А	Н	С	А	Р	Ч
Я	Х	Л	Б	О	Р	У	Б	Ь	В
К	Л	Я	Л	Б	Д	П	Х	Ш	З
Ч	В	О	Р	О	Н	А	Л	У	П
М	Т	Ь	А	Ь	Л	Ц	Д	Ж	Р

За 1 правильну відповідь — 70 000 грн.

За 3 правильні відповіді — 370 000 грн.

За 5 правильних відповідей — до 1 790 000 грн.

Знайшли?

Негайно ТЕЛЕФОНУЙТЕ!

0 800 30-02-08

Ваш дзвінок БЕЗКОШТОВНИЙ зі стаціонарних і мобільних телефонів.

Назвіть Вашу ВІДПОВІДЬ і номер ПРИЗОВОГО КОДУ.

ПРИЗОВИЙ КОД № 16060

Факультет філології та журналістики Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки

запрошує всіх, хто претендує на державну службу, пройти атестацію

щодо вільного володіння українською мовою.

Контакти: 0951585471; atestatsia.mova@ukr.net.

ФРАНЦУЗЬКІ НАТЯЖНІ СТЕЛІ **Стеля**

ЯКІСНО

ШВИДКО

НАДІЙНО

(097) 473- 10 - 69
(095) 479- 05 - 96

stelia.in.ua
info@stelia.in.ua

НЕРУХОМІСТЬ

- У с. Сухополя Луцького району продається цегляний будинок (71 кв. м, є хліви, погріб, колодязь, 50 соток городу). Ціна 320 000 грн. Тел.: 066 84 59 765, 050 13 55 196.
- Продається у с. Тарасове Луцького району цегляний житловий будинок (утеплений, центральна каналізація, є газ, літня кухня, льох, теплиця, два гаражі). Зручний доїзд. Тел.: 067 33 28 386, 098 05 05 204.
- Недорого продається у с. Мирне Горохівського району дерев'яний будинок (газифікований, пластикові вікна). Є хлів, літня кухня, льох, криниця, 0.15 га городу. Зручний доїзд. Тел. 095 90 84 640.
- Продається будинок у с. Привітне Локачинського району. Ціна договірна. Тел. 095 40 73 502.
- Терміново продається газифікований дерев'яний будинок (с. Бережанка Горохівського району). Є літня кухня (газифікована), вода (на подвір'ї), погріб, хлів, клуня, 51 сотка землі, садок. Усе приватизоване. Ціна договірна. Зручний доїзд. Тел.: 050 24 69 802, 099 19 97 628.
- Продається цегляний будинок (68,2 кв. м, 4 кімнати) з цегляними надвірними спорудами. Є газ, електрика, центральне водопостачання, свердловина, парове опалення, 50 соток землі (с. Грибовиця Іваничівського району). Ціна 350 000 грн. Тел. 067 99 69 425.
- Терміново продається у центрі м. Рожище половина будинку (3 кімнати, кухня, ванна). Зроблений евроремонт, усі зручності. Є земельна ділянка (4 сотки). Тел. 066 00 18 595.
- Терміново продається садиба в центрі смт Ратне. Є газифікований будинок, земельна ділянка, прибудинкові споруди. Ціна договірна. Власник. Тел.: 095 69 79 199, 097 82 67 418.

АВТОРИНОК

- Продається автомобіль «Фольксваген Гольф-2», 1988 р. в., 1.3 бензин, червоний колір, на ходу. Ціна 45 000 грн. Тел. 050 27 94 139.
- Продається одновісний причіп (2,5 x 1,7), заводська база («кухня війська»), перероблений. Тел. 067 27 58 881.
- Продається комплект запчастин до автомобіля УАЗ-469. Тел. 096 24 22 020.
- Продається легковий автомобіль «Пежо Партнер», 2009 р. в., 1.6 дизель, срібний колір, кондиціонер, круїз-контроль, електропакет. Ціна 238 000 грн. Торг. Тел.: 097 16 49 430, 067 80 12 801.
- Куплю автомобіль у будь-якому стані (на українській реєстрації, нерозмитнений, можливо після ДТП, кредитний, розкомплектований, проблемний). Тел.: 099 73 74 388, 098 91 93 799.
- Куплю автомобіль ЛуАЗ («Волинянка»). Розгляну будь-які варіанти. Тел. 095 36 08 071.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

- Продається у Любешівському районі трактор Т-25 у дуже доброму стані (привезений з Польщі). Тел.: 098 64 06 233, 066 34 56 267.
- Продається у дуже доброму технічному стані трактор Т-25 (привезений

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Тел. 72-39-32 E-mail: volyn10@i.ua

Повідомляємо читачам, що ціна приватного оголошення у газеті «Волинь-нова» — **25 гривень за одне найменування + 5 гривень, якщо ви бажаєте розмістити на нашому сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети»**. Вартість оголошень про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **70 гривень за один раз публікації + 15 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про послуги — **70 гривень + 15 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою + **25 грн (за сайт + 25)**. Вартість оголошення про згубу — **25 грн + 5 (за сайт)**. Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

з Польщі). Доставка безкоштовна. Тел.: 066 47 09 124, 097 12 77 234.

- Продається у Любешівському районі трактор Т-40 АМ. Можлива доставка. Тел.: 097 12 77 234, 066 47 09 124.
- Недорого продається трактор Т-40 АМ у дуже доброму технічному стані. Тел.: 066 34 56 267, 098 64 06 233.
- Продається комплект запчастин до трактора МТЗ. Тел. 096 24 22 020.
- Продам міні-трактори (японського виробництва): «Кубота», «Янмар», «Ісеки», «Хіномото», «Мітсубісі» (від 17 до 80 к/сил). Повний пакет документів, без використання в Україні (фреза у подарунок). Можлива доставка. Тел.: 097 76 27 586, 050 56 17 800, 096 74 51 932.

- Терміново продається трактор Т-25, неперфарбований, новий стартер, розподільник, гума — 80% залишку. Ціна 70 000 грн. Тел. 066 38 05 887.
- Продається трактор ЮМЗ у доброму стані (м. Горохів). Тел.: 096 16 24 287, 050 95 15 625.
- Недорого продається трактор Т-40 АМ, 1992 р. в., дозатор керма, на стартері, у дуже доброму стані. Тел. 096 80 48 733.
- Продається причіпний обприскувач ОВП (2 000 л). Тел. 097 18 23 785.
- Продається трактор ЮМЗ-6 АКЛ, велика кабіна, у доброму робочому стані. Ціна 70 000 грн. Тел. 096 72 22 134.
- Продається трактор МТЗ-82, нова гума, є документи, у дуже доброму стані. Недорого. Тел. 066 38 05 882.
- Продам трактор МТЗ-80, задній міст до МТЗ (корито), диски коліс до ПТС, переднє і заднє колесо, СК-5, СЗУ-3.6. Тел. 097 04 97 583.

- Куплю стрілочний культиватор до трактора МТЗ, а також ящик до зернової сівалки (13-25 лійок). Тел. 097 83 79 730.
- Продається трактор МТЗ у доброму робочому стані (є документи). Тел.: 050 53 95 710, 098 63 05 257.
- Терміново продаються причіпна 2-рядна копачка (білоруського виробництва), пружинний культиватор (шир. — 2.70). Недорого. Тел.: 068 50 16 320, 068 50 16 335.
- Продається комбайн «Массей Фергюсон-487» (special) у робочому стані, об'єм жатки — 3.6 м. Тел.: 097 26 63 598, 067 34 47 233.

- Продаються трактори Т-25, МТЗ, зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі, саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, фронтальний навантажувач до МТЗ, телескопічні навантажувачі, гнорозкидачі, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини

до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO». Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

- Продається причіп 2 ПТС-4. Тел. 067 14 21 204.
- Продається трактор МТЗ-80 у доброму стані (с. Підгайці Луцького району). Тел.: 050 53 95 710, 098 63 05 257.
- Продається недорого трактор Т-25 (привезений з Польщі). Тел.: 066 34 56 267, 098 64 06 233.
- Продається трактор Т-40 АМ у дуже доброму стані. Тел.: 098 64 06 233, 066 34 56 267.
- Продається трактор Т-25 (привезений з Польщі) у доброму стані. Недорого. Тел.: 096 42 90 426, 067 79 08 629.
- Продається трактор Т-25 у доброму робочому стані (є вибір). Доставлю по області безкоштовно. Тел.: 066 47 09 124, 097 12 77 234.
- Продається різна с/г техніка: дискові борони, плуги, прес-підбирачі, обприскувачі, культиватори, картопле-саджалки, картоплекопачки, сівалки, сіногарабарки, розкидачі міңдобрив, косарки роторні, ґрунтофрези, млини, а також запчастини та комплектуючі. Тел.: 067 47 87 264, 095 00 50 455, 095 81 59 912, 096 34 46 777.

РІЗНЕ

- Продам: пиломатеріали (сухі, обрізані, дубові) дошки, брус, а також комплект балок, крокв, стовпів, стояків, лаг (на сарай), соснові дошки (50 мм столлярної якості). Тел.: 097 47 22 275, 096 68 18 255.
- Продам піноблоки (20x30x60, 12x30x60) та шлакоблоки. Можлива доставка. Тел.: 099 44 51 353, 067 72 82 946.
- Продам вилочний навантажувач «Маніту», 1990 р. в., привезений з Польщі, у дуже доброму стані (підходить для роботи з лісом). Тел. 098 64 31 463.
- Продам: торфобрикети, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом, у мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.
- Продам свіжий жом. Тел.: 098 78 77 732, 095 30 51 575.
- Продам: жом, торфобрикети, цеглу вогнетривку (нову та б/в), шифер (б/в), пісок, щебінь, відсів, керамзит, цемент, вапняк (на вимостку дороги), глину, землю (на вимостку), гній коров'ячий. Вивезу сміття. Доставка автомобілем ЗІЛ (самоскид). Послуги міні-навантажувачем «Бобкат». Тел.: 096 80 00 567, 050 72 27 271.
- Продам: дрова рубані (твердої породи), торфобрикети, цеглу білу та червону (нову та б/в), пісок, щебінь, відсів,

шифер (б/в), глину, чорнозем. Доставка. Послуги навантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.

- Продам: торфобрикети, вугілля (сортове і рядове). Послуги автомобілем (самоскид). Тел.: 050 43 84 608, 098 48 13 899, (0332) 72-28-66.
- Продам: жом, пісок, щебінь, цеглу, відсів, чорнозем, дрова, торфокрихту, буттовий камінь, торфобрикети, глину, землю (на вимостку), цемент. Вивезу сміття. Послуги автомобілем ЗІЛ (самоскид), міні-навантажувачем «Бобкат». Тел.: 050 60 97 986, 098 91 25 884.
- Продам пиломатеріали: балки, крокви, дошки (обрізані та необрізані), рейки монтажні. Доставлю. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.
- Продається молодий кінь (с. Мстишин Луцького району). Тел.: 050 14 79 803, 097 13 85 535.

● Куплю корів, биків, коней, телят. Тел. 068 91 57 460.

- Продається вівця (порода велика угорська). Ціна договірна. Тел. 096 22 28 109.
- Куплю ВРХ (корів, биків, телят), лошат, коней (дорізи). Тел.: 050 18 64 979, 097 09 72 211.
- Куплю бика. Дорого. Тел.: 067 75 35 548, 050 19 39 526.
- Куплю теля (живою вагою). Тел. 098 28 15 167.
- Куплю коней, ВРХ. Тел. 098 25 75 859.

● Куплю: телят, лошат, ВРХ, коней. Тел. 068 91 57 460.

● Куплю: ВРХ, коней, биків, дорізи. Дорого. Тел.: 098 58 76 653, 050 19 32 639.

- Куплю: картоплю, моркву, буряк, часник, капусту, цибулю. Тел.: 095 87 55 379, 068 57 49 517.
- Продається картопля (велика і мала). Тел. (0332) 72-30-05.
- Продається насіннєвий горох (5 тонн). Тел. 066 47 58 850.
- Продається настоянка гриба веселка (лікувальні властивості — протиупухлина дія). Тел.: 097 72 59 787, 066 74 40 106.

ПОСЛУГИ

- Виготовляю на замовлення кінні фури (вози, брички), вольтери, теплиці, зупинки, дитячі майданчики, двері в гараж, навіси для автомобілів та інші металоконструкції. Тел. 096 46 10 148.
- Пробую свердловини. Ремонтую, діагностую, встановлюю міні-башти, глибинні насоси, труби свердловинні. А також продам бочки пластмасові на 100 — 150 — 200 — 240 — 1 000 л («куби»), 4-сезонну тепличну плівку (шир. — 6, 8, 12 м, польське виробництво). Тел.: 050 67 09 075, 097 48 24 071.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

- Загублений державний акт на право владності на земельну ділянку (серія III-ВЛ, № 019406), виданий Воютинською сільською радою від 19.11.1997 р. на ім'я Олексюк Віктор Петрович, вважати недійсним.
- Загублений студентський квиток, виданий деканом філологічного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка на ім'я Пожиганова Валерія Володимирівна, вважати недійсним.

ВІБРОБЛОКИ (11 грн/шт)**ГАЗОБЛОКИ (985 грн/м³)
від виробника**

Організуємо доставку.

Тел.: 066-897-96-96, 067-116-11-44.

Волинське обласне управління ПрАТ

«Українська пожежно-страхова компанія»

повідомляє, що втрачені бланки АС7191453,

АС7220638, АС7220640, АС7289275,

АІ4663459, АІ5234335, АІ1275662, АІ1275664,

АІ5122051, АІ5174540, АІ5174852, АЕ6211868,

АЕ6211877 вважати недійсними.

ПАМ'ЯТАЄМО, ЛЮБИМО, СУМУЄМО

Пам'яті померлого брата, сина, дядька

**Миколи
ЛІШТВАНА,**
якого не стало
14 січня 2017
року.

Я далеко, далеко
від вас
Відійшов назавжди
в небуття.
Прикриває мене чорний
хрест,
Не пускає холодна земля,
Ні, мене не шукайте
ви тут,
Бо зустрітись не можемо
ми.

Голосів ваших
рідних не чує
І даремно так
плачете ви.
Я стою біля
ваших дверей,
Бережу ваші сні
уночі.

І не виплакать
вам очей,
Не відчути моєї душі.
Я у кожному подиху
вітру,
Який лине на ваше чоло,
Я у кожному голосі
пташки,
Що сідає на ваше вікно.
Я у шелесті ніжних
берізок,

У тремтінні трави
й колоска.
Дороженькі, не лийте
так слізок,
Певне, доля така
вже моя.
Я стою біля тебе, матусю,
Руку міцно стискаю твою.
Ти пробач за гірку
цю розлуку
Й помолися за душу мою.
Мама ніжні ласкаві
обійми
Пам'ятати я буду
завжди.
Прощайте,
дорогі мої рідні,
Пам'ятайте
про мене і ви.

Колектив Горохівського районного суду Волинської області висловлює щире співчуття головному бухгалтеру ТУ ДСА у Волинській області В. А. Пальчик з приводу непоправної втрати — смерті батька

**Адама
Григоровича
ПОПОВИЧА.**

У цю гірку мить розділяємо ваше горе, сумуємо разом із вами, схиляємо голови у скорботі. Світла пам'ять, вічна пам'ять...

Знай наших!

Спорт

НА СВЯТВЕЧІР «КАРДИНАЛИ» ІЛИ «НІЧИЙНУ» КУТЮ — А ОСЬ МАЛАНКУ ЗУСТРИЛИ З ПЕРЕМОГОЮ!

Рівняни двічі поспіль помірялися футзальними силами з одеситами — попереду ще одна зустріч

Сергій ХОМІНСЬКИЙ

Чемпіонат України з футзалу, Екстра-ліга. 16-й тур. МФК «Кардинал-Рівне» (Рівне) — «Епіцентр К-Авангард» (Одеса) — 1:1 (0:1 — Євген Свиридов, 4 хв.; 1:1 — Михайло Волянук, 15 хв.) 6 січня. Рівне. ДЮСШ-4.

До цього поєдинку «кардинали» підходили в не надто добромуморі. А вже впродовж шести турів не знали смаку перемоги (чотири поразки і дві нічі).

Натомість одесити їхали до Рівного у піднесеному настрої: в попередньому турі здолали чинного чемпіона — херсонський «Продексім».

Враховуючи, що грали 6 січня, перемогти прагнули обидві команди, аби кутя на Святвечір здавалася ще смачнішою!

Свій норов гості показали вже в дебюті поєдинку, відкривши рахунок на четвертій хвилині. Влучний постріл на свій рахунок записав Євген Свиридов.

Ближче до перерви «кардинали» таки зрівняли — забив Михайло Волянук.

У другій половині зустрічі в підопічних Сергія Піддубного не бракувало нагод нарешті здобути таку очікувану перемогу. Проте рахунок 1:1 зберігся аж до самого фінального свистка.

Тож «кардинали» продовжили свою «безвиграшну» серію в чемпіонаті до семи матчів. У наступному — 17-му — турі рівняни не грають. У заключному ж — 18-му — приймуть вдома аутсайдера, франківський «Ураган».

Усі результати 16-го туру: «Енергія» — «Сокіл» — 6:2; «Продексім» — «Ураган» — 2:1; «ХІТ» — «Титан» — 2:3; «Кардинал-Рівне» — «Епіцентр К-Авангард» — 1:1.

Кубок України з футзалу. 1/8 фіналу, перша гра. МФК «Кардинал-Рівне» (Рівне) — «Епіцентр К-Авангард» (Одеса) — 5:1 (1:0 — Максим Мануйленко, 1 хв.; 2:0 — Максим Мануйленко, 5 хв.; 3:0 — Михайло Волянук, 13 хв.; 3:1 — Віктор Федосюк, 21 хв.; 4:1 — Михайло Волянук, 34 хв.; 5:1 — Артем Фаренук, 36 хв.) 13 січня. Рівне. ДЮСШ-4.

Відібравши очки в рівнян у чемпіонаті, суперник подався додому — до Одеси. Аби за тиждень... знову повернутися! А вже жереб звів команди ще й в 1/8 Кубка України!

Цього разу підопічні Сергія Піддубного аж такими щедрими не були (хоча гра й передувала Щедрому вечору). Заледве секундна стрілка встигла зробити півкола, Максим Мануйленко відкриває рахунок і виводить рівнян вперед! За кілька хвилин він робить дубль! Одесити буквально «пливуть» — голіві моменти біля їхніх воріт виникають один за одним!

На 13-й хвилині Михайло Волянук доводить рахунок до розгромного. А на 17-й Артем Фаренук втрачає нагоду зробити його 4:0 — пробиваючи

Одесити не витримали бліцкригу 24-річного Максима Мануйленка.

Маленький рівнянин встановив рекорд України

4-річний Михайлик Парфенюк (на фото) із Рівного став наймолодшим знавцем автомобільних емблем. Хлопчик назвав 253 марки машин і встановив новий рекорд країни. Його зафіксували в номінації «Найбільша кількість емблем автомобілів, відтворених напам'ять дитиною»

Руслана ЧАЙКА

Маленький Михайлик уже в два роки навчився читати, у три — почав вивчати марки авто, а у чотири — замахнувся на всеукраїнський рекорд. Мама малюка подавала заяву на реєстрацію двічі, бо в Національному реєстрі рекордів України спершу не повірили в наявність таких здібностей у 4-літньої дитини. Однак врешті таки прийшли до Рівного перевірити — і переконалися. Михайлик не завжди чітко, зважаючи на вік, але впевнено називає перед камерою марки авто, які стали його захопленням. Мама розповіла, як син завжди на вулиці запитував у батьків назви машин, а потім мама зробила книжечку з роздрукованими емблемами. Так поступово малюк вивчив аж 250 марок.

В Національному реєстрі рекордів України спершу не повірили в наявність таких здібностей у 4-літньої дитини.

Лана Ветрова, керівник Національного реєстру рекордів, уперше засвідчує таке явище, щоб 4-річна дитина (точний вік — 4 роки і 1 місяць) за 15 хвилин назвала 253 марки авто за емблемами. Попередній рекорд становив 59 емблем і був встановлений два роки тому. ■

«Якби сьогодні ми знову не перемогли — то справді довелось б з'їсти і планшет, і фішки, і свисток. Бо суперник нам під силу.»

ЗА ВОРОТАМИ

Сергій ПІДДУБНИЙ, головний тренер МФК «Кардинал-Рівне», після нічийного матчу з одеситами:

«Перший тайм нам зовсім не вдався. Не налаштувалися на гру. Не було швидкості, не було агресії. Про це все я хлопцям говорив. Результат першого тайму — законірний. Добре, що пропустили лише один гол. Могли пропустити і двічі. Тоді було б ще важче... Після перерви ми додали, але супернику дуже потрібні були очки. Одесити билися і вистояли. А нам потрібно більш серйозно налаштуватися на гру. Бо на одній майстерності ми не переможемо. Її особливо і немає...»

Післямова перемоги над «Епіцентром К-Авангард»:
«Якби сьогодні ми знову не перемогли — то справді довелось б з'їсти і планшет, і фішки, і свисток. Бо суперник нам під силу. І повинні його обігрувати. Могли перемагати — 8:0. У них фактично не було моментів. А ми вийшли на другий тайм і замість знову взяти гру під контроль — пішли в атаку і потрапили в полон. Є над чим працювати». ■

пенальті, цілить прямісінько у ворота!

Після такого феєричного першого тайму «кардинали» після перерви одержали... гол «із роздягальні». Тож інтрига дещо відродилася.

На щастя, одесити більше не забрили, а під завісу поєдинку рівняни ще більше зміцнили свою перевагу. Спочатку головний рівненський «забивайло» Михайло Волянук оформив дубль, а згодом (після вилучення у складі гостей) і Артем Фаренук реабілітувався голом за незабитий пенальті.

5:1 — серйозна заявка на вихід у чвертьфінал! Проте попереду — 20 січня — ще матч-відповідь в Одесі.

Усі результати перших матчів 1/8 фіналу Кубка України з футзалу: «Сокіл» — «Енергія» — 3:4; «Manzana-2» — «АРПІ Запоріжжя» — 3:4; «Катеринославхліб» — «Альтернатива» — 3:1; «ХІТ» — «Продексім» — 4:3; «Ураган» — «Титан» — 1:0; «SKIDKA» — «RED» — 0:2; МФК «Кардинал-Рівне» — «Епіцентр К-Авангард» — 5:1; «ІнБев/НПУ» — «Viva Cup» — 3:3.

ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ ЕКСТРА-ЛІГИ:

1	«Титан» (Покровське)	14	9	2	3	46-39	7	29
2	«Сокіл» (Хмельницький)	14	8	4	2	54-31	23	28
3	«ХІТ» (Київ)	14	7	6	1	44-32	12	27
4	«Енергія» (Львів)	15	8	2	5	46-33	13	26
5	«Продексім» (Херсон)	14	7	2	5	32-28	4	23
6	МФК «Кардинал-Рівне» (Рівне)	15	4	4	7	32-35	-3	16
7	«ІнБев/НПУ» (Житомир/Київ)	14	4	2	8	33-44	-11	14
8	«Епіцентр К-Авангард» (Одеса)	14	3	1	10	26-52	-26	10
9	«Ураган» (Ів.-Франківськ)	14	0	5	9	24-43	-19	5

))) Анекдот

))) :)) :)) :))

— Ой, сіль розсипалася... Любий, це точно до сварки.
— Та не переживай, може, обійдеться...
— Ні-ні, коханий, я вже налаштувалася і підготувалася! ■

ВОЛИНЬ
www.volyn.com.ua
Головний редактор
Олександр ЗГОРАНЕЦЬ

Заснована 27 вересня 1939 року.
Газета виходить двічі на тиждень: у вівторок і четвер.
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі газети «Волинь-нова»
ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»
НАША АДРЕСА:
43025, Луцьк, просп. Воли, 13
E-mail: volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Приймальня 72-38-94
Заступники головного редактора
Уліцький Василь Михайлович 72-38-89
Світківська Галина Йосипівна 72-20-07
Рузак Петро Макарович 72-38-94
Римар Микола Анатолійович 72-38-94
Научук Сергій Васильович 72-51-02
Відповідальний секретар
Трофимчук Тамара Сергіївна 72-51-02
Заступники відповідального секретаря
Харчук Олена Андріївна 72-06-66
Баната Олеся Андріївна 72-06-66
Головний художній редактор
Міщук Олександр Ярославич 72-06-66
Головний бухгалтер
Вдовиченко Тамара Федорівна 72-71-07

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ
Місцевого самоврядування і сільського життя
Гарбарчук Костянтин Володимирович 72-51-02
Інформації
Козюпа Мирослава Павлівна 72-61-21
Соціального захисту
Сомова Євгенія Володимирівна 72-38-94
Економіки
Лісова Алла Степанівна (244) 3-11-78
Освіти і культури
Занюк Лариса Віталіївна 72-38-94

Реклами і маркетингу
Борох Сергій Іванович 77-07-70
Листів і зв'язків із читачами
Снічук Христина Миколаївна 72-38-94
Приватних оголошень
Тимошук Руслана Борисівна 72-39-32
Спеціальний кореспондент
Власюк Людмила Миколаївна 72-38-94
Фотокореспонденти
Філюк Олександр Миколайович 72-06-66
Дурманенко Олександр Олександрович 72-06-66

ТзОВ «Газета «Волинь»
п/р 26008055520122
КБ «ПриватБанк», МФО 303440
ЄДРПОУ 02471695
Друк офсетний.
Обсяг 4 друк. аркуші
ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
Волинь — 61136, Рівненщина — 61615
Регістраційний номер
КВ 22901-12801 ПР 15.09.2017 р.
Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
тираж 38800. зам. № 35